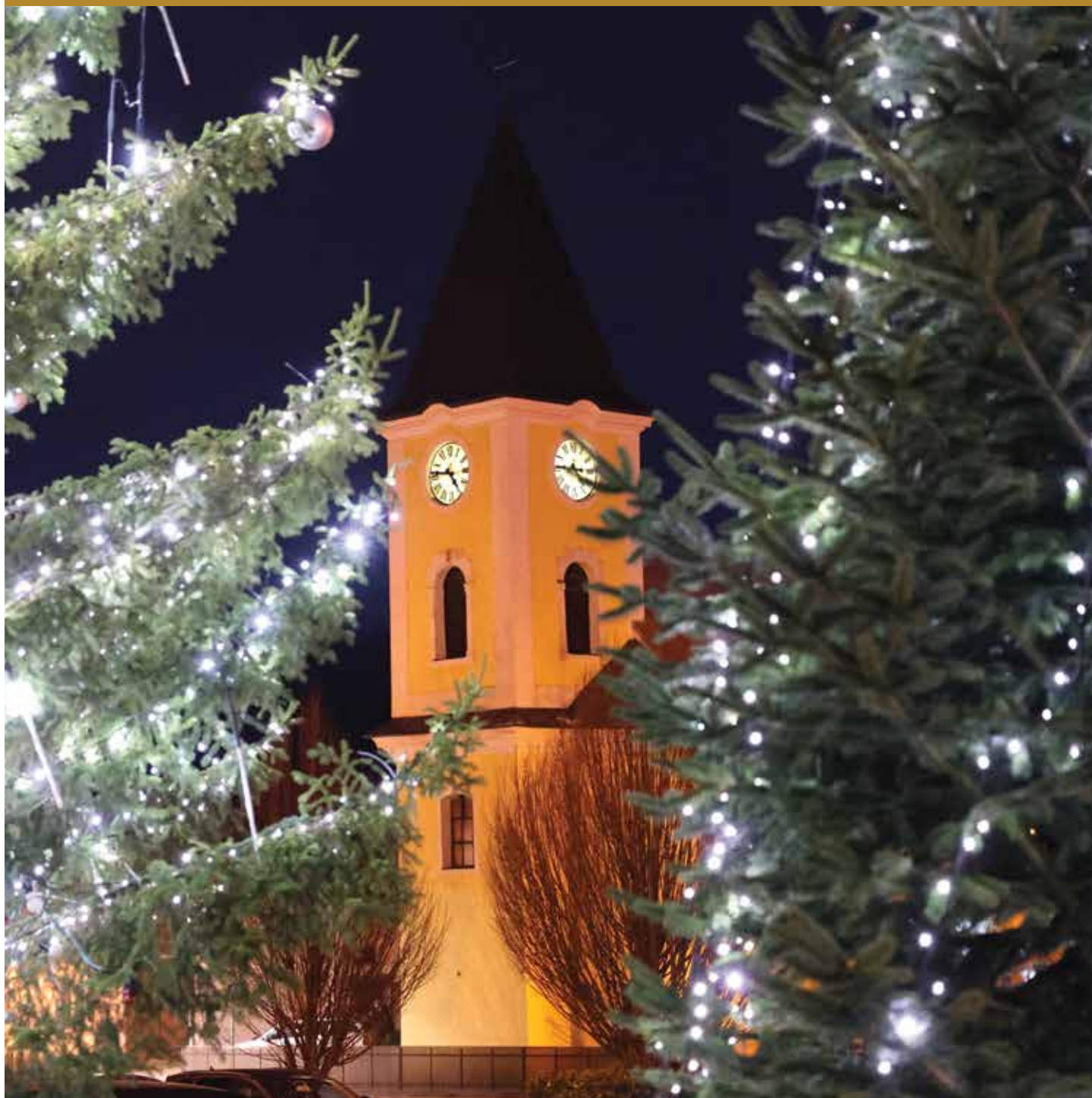

Zpravodaj

02/2025

MORAVSKÝCH KOPANIC

Cena Zpravodaje 40 Kč

St. Hrozenkov

Vápenice

Vyškovec

Žitková

WWW.STARYHROZENKOV.CZ

Důležitá telefonní čísla a e-maily

Obec Starý Hrozenkov	572 696 111	urad@staryhrozenkov.cz
Starosta Jan Rapant	797 621 762	starosta@staryhrozenkov.cz
Místostarosta Jan Janků	603 700 821	mistostarosta@staryhrozenkov.cz
Obec Žitková	572 696 301	ou@zitkova.cz
Obec Vyškovec	572 696 952	obec@vyskovec.cz
Obec Vápenice	572 696 113	obec@vapenice.cz
MUDr. Jozef Csipák	606 506 499	ordinace.staryhrozenkov@gmail.com
Lékárna Starý Hrozenkov	572 696 219	zahalkova.m@seznam.cz
Česká pošta Starý Hrozenkov	954 268 774	
p. Bohumil Svítok – farář	731 751 091	
RS Kord	572 696 145	rskord@staryhrozenkov.cz
Sportovní hala, bowling	603 701 560	
Informační středisko Starý Hrozenkov	572 696 323	iskopanice@iskopanice.cz
Informační centrum Žitková	733 431 310	lc.zitkova@gmail.com
DPS Starý Hrozenkov	572 696 455	dpsstaryhrozenkov@seznam.cz
Knihovna Starý Hrozenkov	572 696 110	knihovna@staryhrozenkov.cz
Mateřská škola – MŠ I.	732 240 185	jurakova@skolahrozenkov.cz
Mateřská škola – MŠ II.	608 038 420	
Základní škola	732 239 917	
Ředitel ZŠ	774 144 373	reditel@skolahrozenkov.cz
Školní družina	732 239 917 / 775 069 585	druzina@skolahrozenkov.cz
Školní jídelna	732 239 917 / 774 453 807	jidelna@skolahrozenkov.cz

Starý Hrozenkov

Obecní úřad

Pondělí	7:00 - 16:30
Úterý	7:00 - 14:30
Středa	7:00 - 16:30
Čtvrtek	7:00 - 15:30
Pátek	7:00 - 13:30

Sběrný dvůr

Středa	13:00 - 16:00
Sobota	9:00 - 12:00

Milí čtenáři,

S blížícími se Vánocemi k nám opět přichází období klidu, radosti a setkávání. Čas, kdy se svět na chvíli zpomalí, domovy se rozzáří světlem svíček, vůní skořice, anýzu a vanilky. Adventní čas nám připomíná, že i uprostřed shonu a povinností je důležité se na chvíli zastavit, nadechnout a být spolu.

Konec roku je časem rekapitulací a hodnocení minulých úspěchů i nezdarů. Rok 2025 byl pro kulturní komisi plný aktivit a přes různé výzvy se nám podařilo zorganizovat řadu akcí, které přinesly radost dětem i dospělým. Každá iniciativa, setkání či dobrý nápad se stal střípkem mozaiky, z níž se skládá život naší obce. Snažili jsme se i zpravodaj připravit přehledně a zajímavě, abyste byli informováni o všech důležitých událostech a plánovaných akcích.

Převzetí ceny za 1. místo Zlatého Cyrila v celorepublikové soutěži obecních a městských zpravodajů na Velehradě 4.července 2025 je pro nás velkou ctí a potvrzením, že naše práce má smysl. Děkujeme všem, kdo se na úspěchu podílejí a našim čtenářům za podporu a zájem.

Vánoce nejsou jen o dárkách a výzdobě, ale o setkáních, úsměvech a pocitu sounáležitosti. O chvílích, kdy se ztišíme, zavzpomínáme na ty, kteří jsou s námi i na ty, kteří už chybí – a kdy znovu objevíme kouzlo obyčejné lidské blízkosti.

Přejeme Vám, ať jsou letošní Vánoce naplněné světlem, teplem domova a vůní, která připomíná, že i malé okamžiky mohou být kouzelné.

Do nového roku 2026 Vám přejeme pevné zdraví, spoustu radosti, porozumění a každodenní drobné zázraky, které dělají život krásnějším.

Za redakční radu Zígová Bohumila

SLOVO STAROSTY

Vážení čtenáři,

úvodem Vám přeji především poklidné předvánoční období prožité ve zdraví a poklidu, ideálně po boku těch, které máte nejraději.

Při ohlédnutí na dění v obci v uplynulém létě a podzimu bych rád zmínil, že byly dokončeny práce na digitálně technické mapě obce, která má usnadnit evidenci inženýrských sítí v obci. V okolí RS KORD i kempů proběhly terénní úpravy, částečná rekonstrukce střechy samotné budovy RS a instalace nového oplocení. V domově s pečovatelskou službou bylo přestavěno bezbariérové hygienické zázemí, dále zde proběhne i rekonstrukce výtahu. Ohledně dotačních možností jsme čerpali a úspěšně tak otevřeli na kulturním domě dětský koutek, dále nakoupili techniku, a to vyvážecí soupravu, nosič kontejnerů, vlečku a příkopové rameno. Pro danou techniku dojde následně i k pořízení výkonnějšího traktoru pro maximální využití a to výhledově v období přelomu roku 2026/27. Dále nám pak byla schválena dotace pro příští rok na malý traktorek k zimní údržbě chodníků, výběrové řízení je aktuálně v řešení.

A tím se pomalu dostáváme k tomu, co řešíme aktuálně, a to je především rozsah a možnost využití dotací na veřejné osvětlení, které při řešení před dvěma roky nebylo ekonomicky výhodné. Jedná se o výměnu asi poloviny lamp převážně kolem E50 na LED osvětlení a tím úspory energií, dále pak výměna osvětlení „Na dlůhých“, horní konec ze směru od Uherského Brodu po kulturní dům a přívod na bytovky včetně kabelů.

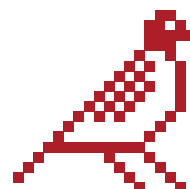
Dále máme připravenou žádost o dotaci na kraj ohledně výsadby zeleně v rámci obce a výstavbu dětského hřiště, rozpracováno je řešení opravy památky – kaple u rybníka.

Proběhly opět částečné vysprávký cest napříč celou obcí a výstavby odvodňovacích prvků na bočních cestách. Oprava mostu nad potokem z „Brodského“ byla Ředitelstvím silnic a dálnic prozatím odložena z důvodu výběrového řízení, to výhledově také řeší rekonstrukci mostu u rybníka na „Vyškovskou“.

Začátkem října proběhla akce výstavby památníku, coby připomínka bitvy z r. 1663, který byl postaven z darů a především díky iniciativě několika málo lidí. Za to Vám všem patří velké díky.

Závěrem přeji za sebe i celý obecní úřad krásné a poklidné vánoční svátky prožité s rodinou a následné vykročení do nového roku tou správnou nohou ve zdraví, plni radosti a elánu.

S pozdravem Jan Rapant
Starosta obce Starý Hrozenkov

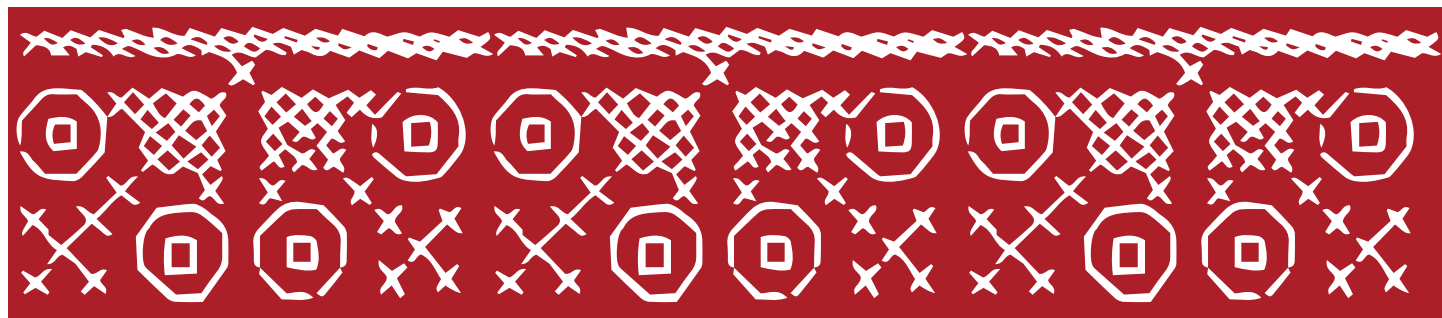
Vánoční zamyšlení

Chceme mít krásnou výzdobu, uklizený domov a pod stromečkem spoustu dárků. Vánoce vnímáme jako svátky klidu, pohody a radosti, přesto se někdy zdá, že právě na Štědrý den může být v mnoha domácnostech spíše „dusno“. Snažíme se totiž vytvořit ten nejkrásnější večer v roce – a často máme pocit, že musí být dokonalý.

Každý si Vánoce připravuje po svém. Pro někoho jsou důležitá světýlka, výzdoba a slavnostní tabule, pro jiného perfektní salát či nepřipálená ryba. Další se těší na společnou večeři, chvíle s rodinou nebo tichou vzpomínku na ty, kteří s námi už nemohou být. A možná právě v tom je krása Vánoc – v jejich originalitě. Žádná domácnost je neprožívá stejně, protože každý z nás má jiné hodnoty, jiné tradice a jiný způsob, jak v sobě zažehnout tu pravou vánoční jiskru.

Užijte si vánoční svátky i zasloužený odpočinek. Do roku 2026 Vám přeji mnoho nových výzev, odvahy vykročit mimo zónu komfortu a dostatek odhodlání na cestě za tím, co je pro Vás důležité. A především – přeji pevné zdraví, protože bez něj by šlo všechno mnohem hůře.

Jan Janků – místostarosta obce Starý Hrozenkov

Vážení čtenáři,

moc děkujeme za vaši přízeň a za to, že nás podporujete a neustále se těšíte na další číslo zpravodaje. Touto formou Vás rádi informujeme nejen o proběhlých akcích, ale i o tom, co se nám podařilo vytvořit nebo opravit. O pár stránek dál zjistíte, že jsme dostali ocenění za náš zpravodaj, což je i pro nás zpětná vazba toho, že se všichni v rámci redakční rady snaží odvádět tu nejlepší práci.

Velkou akcí je pro nás vybudování Památníků bitvy 1663 ve Starém Hrozenkově, a tím i vrácení se zpět k uctění památky zesnulých obránců, kteří v daném roce zachránili tisíce životů na světlovském panství. Všem, kteří se zapojili, patří velké poděkování.

Na realizaci památníků jsme vypsali sbírku. Zatím se vybralo ve veřejné sbírce celkově 296.962,27 Kč, což nám umožnilo vytvořit nejen památníky, ale i celý příběh okolo a je to další závazek, že vytvoříme posezení a upravíme i celkové okolí, aby zde bylo odpočinkové zázemí a další věci, které rozšíří povědomí o hrdinství obránců ze starohrozenkovského průsmyku.

Nyní už si ale shrneme pomocí fotek, co jsme řešili v této části roku.

Minule to byl spadlý strop na hale, tentokrát se jednalo o strop na RS KORD, následně jsme zahájili první etapu výměny střechy

Stará střecha na části objektu RS KORD

Stará střecha na části objektu RS KORD

Nová opravená střecha části objektu RS KORD

Stará kuchyňka na chatě v areálu Kopaničářských slavností

Nově vymalované stánky v areálu Kopaničářských slavností

Nová kuchyňka na chatě v areálu Kopaničářských slavností

Koupili jsme osobní dodávku s kapacitou 9 míst k sezení, která může sloužit nám i spolkům na různé soutěže apod.

Nový bezbariérový přístup k bazénům a rozšíření areálu koupaliště

Úprava okolí bazénů na novou travnatou plochu pro příští sezonu

Dále jsme koupili novou vlečku

Příkopové rameno

Vyvážecí souprava

Oprava sociálně – hygienického zázemí
na domově pro seniory REKONSTRUKCE

Oprava sociálně – hygienického zázemí na domově pro seniory NOVÉ

Zahájení školního roku

Srovnání terénu u RS KORD

Srovnání terénu kolem kempu u rybníku

V příštím roce bychom chtěli vybudovat na skalkách dětské hřiště, což by bylo fajn, když tady máme tolik aktivních dětí. Hledáme i možné úspory, plánujeme další revize budov, při kterých zjišťujeme různé závady, jejichž opravy nám umožňují snížit náklady na provoz. Velké investice se týkají také vodovodního řádu, nejdříve se budou čistit jímací zářezy na prameništích, aby nedocházelo ke zbytečným únikům. Dále budeme mít elektronicky monitorované prameniště a chystají se výměny vadných vodovodních přípojek hydrantů i různých částí armatur ve vodárnách. Tyto investice budou v řádech jednotek miliónů korun a jsou nezbytně nutné v příštích letech.

O dalších investicích i plánech Vás budeme informovat.

Užijte si svátky klidu, načerpejte síly a my se na Vás těšíme v roce 2026.

Váš obecní úřad Starý Hrozenkov.
Jan Janků – místostarosta Starého Hrozenkova

Krásné ocenění Zlatý Cyril pro náš Zpravodaj

V pátek 4. července 2025 jsme měli tu čest převzít na Velehradě v rámci Dnů lidí dobré vůle krásné ocenění, které nám udělalo velkou radost. Získali jsme Zlatého Cyrila za Zpravodaj Moravských Kopanic v celorepublikové soutěži v kategorii meziobecní spolupráce. Prestižní soutěž pořádá a vyhlašuje (už počtrnácté) Civipolis o.p.s., Katedra politologie Filozofické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, Sdružení místních samospráv ČR a Angelus Aureus, o.p.s.

Zúčastnili jsme se slavnostního předání cen společně se zástupci vydavatele, kterým je obec Starý Hrozenkov a několika členy redakční rady. Všichni ocenění byli pozváni i na další slavnostní velehradský program: modlitbu za vlast v bazilice a večerní koncert. Celá akce na Velehradě včetně předání ocenění byla krásná, slavnostní a moc jsme si to užili.

Nesmírně si tohoto ocenění vážíme a moc za něj děkujeme! Věříme, že z něj také jako spolutvůrci, přispěvatelé, vydavatelé i čtenáři budete mít radost.

Vůbec jsme nečekali, že takovou krásnou cenu získáme po pouhých dvou letech tvoření Zpravodaje.

Toto ocenění a velké poděkování patří všem, kteří se na tvorbě a vydání Zpravodaje podíleli či stále podílejí a rovněž těm, kteří do něj přispívají. Je to společné dílo redakční rady, přispěvatelů a grafické, fotografů, tiskařů a samozřejmě i vydavatele, který vše zaštiťuje a z velké části i financuje.

Díky čtenářům, že si Zpravodaj stále kupují a čtou. Dávají nám tak najevo, že je dění na Kopanicích zajímavé a že naše snažení není zbytečné!

Ocenění tvůrci dostali navíc pozvánku i na zajímavé školení, které se konalo 24. října 2025 na Univerzitě Palackého v Olomouci.

Školení absolvovaly členky redakční rady Renata Vaculíková a Nikola Gabrhelová. Získaly jsme díky tomu spoustu informací, rad a inspirace pro naši další tvorbu.

Renata Vaculíková

Fotografie z předání ocenění nám zaslali pořadatelé – autorkami jsou Margita Valentová, Lenka Kulková.

Setkání Starohrozenčanů a Novohrozenčanů

(5. listopadu 2025 ve Starém Hrozenkově)

V sobotu 25. října jsme se společně se zástupci Obce Starý Hrozenkov, Ženským sborem Čečera ze Starého Hrozenkova, Mužským sborem z Vápenic a dalšími zájemci od nás vydali autobusem do Nového Hrozenkova na hodový jarmark, abychom se jako Starohrozenčané a Novohrozenčané potkali, lépe poznali a navázali kontakty, když už máme ty obce pojmenované podobně. Setkání iniciovalo a zprostředkovalo Informační středisko pro rozvoj Moravských Kopanic společně s Infocentrem Nový Hrozenkov.

Vyrazili jsme v 8.00 hodin od nás a vrátili jsme se domů až po šesté hodině. Bylo to moc milé setkání. Paní starostka a místostarosta Nového Hrozenkova spolu s dalšími zástupci Nového Hrozenkova se setkali s našimi zástupci obce, provedli je a ukázali našim zastupitelům některé objekty v obci i zrealizované projekty. Naši účinkující zase navázali kontakty s místním sborem Hafera. Prohlédli jsme si také Památník Antonína Strnadla, aktuální výstavy, infocentrum i místní kostel. Někteří menší účastníci od nás vyzkoušeli i dílničky pro děti a samozřejmě jsme nevynechali ani samotný hodový jarmark. A někteří z nás si dokonce i zasoutěžili. Starosta Honza Rapant a zastupitel Roman Juračka reprezentovali naši obec dokonce i v řezání dřeva pilou bříchatkou. Vytvořili smíšené soutěžní páry se zástupci obce

Nový Hrozenkov. Roman Juračka s tamním místostarostou dokonce obsadili krásné třetí místo v mužské kategorii. Děkujeme Novohrozenčanům za milé přijetí i výborné pohoštění a věříme, že se zase potkáme příště třeba u nás. Díky také Infocentru Nový Hrozenkov za zprostředkování tohoto setkání. A velké poděkování patří i našim účinkujícím, že do toho šli s námi a představili naše krásné kroje, písně, hudbu i nářečí. A za výbornou dopravu děkujeme společnosti Bukispeed ze Slavičína. Setkání podpořili Zlínský kraj a Obec Starý Hrozenkov. Děkujeme!

Renata Vaculíková

Slavnostní otevření Dětského centra Pohádka

Dětské centrum Pohádka je oficiálně otevřeno! Slavnostní otevření proběhlo 26. října za krásné účasti rodičů s dětmi. Po měsících příprav, plánování a samotné realizace se podařilo dokončit projekt, který vznikl díky dotační podpoře a společnému úsilí obce a komise. V přechozích číslech Zpravodaje jsme vám centrum blíže představovali – tentokrát už můžeme říct jediné: dveře jsou otevřené.

Dětské centrum je místem, kde se mohou děti setkávat, hrát si, tvořit, seznamovat se a učit se novým věcem prostřednictvím hry. Najdete zde herní koutek, prostor pro společné aktivity, tvořivý materiál a zázemí vhodné i pro nejmenší děti. Mysleli jsme také na rodiče – centrum je příjemným

místem, kde si mohou chvíli odpočinout, popovídat si nebo si s dětmi společně pohrát.

Jak centrum využít?

Je otevřené všem rodičům s dětmi, bez nutnosti předchozího přihlášení. Můžete přijít kdykoliv v otevírací době, strávit tu chvíli, dopoledne, nebo se zapojit do plánovaných aktivit, které budeme postupně zveřejňovat. Stejně tak bude centrum sloužit i pro občasná setkání, tematické dílničky a komunitní program.

Těšíme se na všechny malé i velké návštěvníky!

Za Sportovně-kulturní komisi
Nikola Gabrhelová

Výzva k zapojení

Aby mohlo být centrum otevřené co nejčastěji, hledáme **dobrovolnice a maminky**, které by byly ochotné se do provozu zapojit – například centrum v určitých časech **odemknout, být tam přítomné a dohlédnout**, aby vše probíhalo v klidu a pohodě. Nejedná se o nic náročného – spíš přátelské posezení s ostatními rodiči a dětmi.

Pokud máte chuť pomoci vytvořit z centra živé místo pro děti i rodiny, **ozvěte se prosím na obecní úřad**, nebo napište na instagramový či facebookový profil Sportovně-kulturní komise.

Slepý mládenec

Ve Starém Hrozenkově, nedaleko kostela, stávala usedlost sedláka Doubravného v níž žil spolu s rodiči a sourozenci i slepý mládenec Ondřej. Příběh, který budu vyprávět, se stal roku 1886, kdy mu bylo dvacet čtyři let.

Když se v roce 1862 narodilo manželům Doubravným dítě, oznámila jim porodní bába Papoušková, že mají chlapce a že je to chlapec krásný a zdravý. Potom popřála celé rodině hodně štěstí a Božího požehnání, a protože matka i dítě byly v pořádku, spokojeně odešla. Po nějaké době se však novopečená maminka začala znepokojovat. Všimla si, že jí její syneček nesleduje očima a že se nedívá ani po ničem jiném ve svém okolí. Probírala to s porodní bábou a ta doporučila, aby s mužem vzali dítě a zajeli s ním k doktorovi. Na její radu tedy Doubravni zapřáhli vůz a vydali se s chlapečkem do Bojkovic. Lékař děťátko pečlivě prohlédl, na chvíli se zamyslel a potom vyřkl krutý verdikt: „Já sice nejsem oční specialista, takoví odborníci jsou v Brně a v Praze, ale mohu vám sdělit, že vaše dítě nevidí a nikdy vidět nebude. Musíte ho již od malička vychovávat tak, aby se se svojí vadou naučilo žít. Jsem ale přesvědčen, že vaše další děti tímto poškozením zraku trpět nebudou.“ Smutní a zoufalí odjížděli rodiče maličkému chlapečkovi od doktora z Bojkovic. Nezbylo jim však nic jiného než se s hroznou skutečností vyrovnat a život rodiny a chlapce zvláště jí přizpůsobit. Dělali, co mohli, aby chlapec nestrádal, aby měl kamarády a aby se uměl pracovat. Tak si podle svých možností hrával s druhými dětmi, dělal březové metly, občas podojil krávy, když šli rodiče na pole, hlídal malé děti. Ty ho měly obzvláště rády. Těšily se na chvíle, kdy s ním budou sami. Bývalo jim s ním tak dobře, že ho ani nezlobily. V neděli chodívali Doubravni, tak jako ostatní Kopaničáři, do kostela. O velkých svátcích tam Ondřej zpíval sólo. Měl krásný hlas. Rádi ho poslouchali jak věřící, tak pan farář, který si ho na tuto bohuľibou činnost vybral. Ač byl Ondřej slepý, žil spokojeně a lidé ho měli rádi. Jednou v zimě však onemocněl. Dostal vysoké teploty, byl malátný, točila se mu hlava. Bohyně poradila rodičům, aby mu dávali studené obklady a nechali ho v klidu odpočívat. Že to z těla vytáhne horkou nemoc a za pár dnů že bude zase v pořádku. A možná by se tak i stalo, kdyby nedošlo k neštěstí, které mládenec nepřežil.

Bylo něco po půlnoci, když se Ondřej probudil a vyšel ven. Snad musel jít na záchod, který stál na dvoře u chléva, kdo ví. Venku byl nečas, už od večera mrzlo, až praštělo, přidal se sněhová vánice, chlapec ale asi nechtěl nikoho budit, proto šel sám. Běžně se po chalupě a po jejím okolí

pohyboval stejně dobře jako ostatní, jenomže teď, když byl nemocný, slabý a točila se mu hlava, cestou zpátky do chalupy zabloudil. Ještě, než došel ke dveřím, sešel lehce z cesty. Najednou nevěděl, kde je. Začal volat o pomoc, ale nikdo ho neslyšel, jenom pes zaštěkal. Vydal se tedy směrem k němu. Tam však narazil na plot a nemohl dál. Chtěl se vrátit. Přišel k nějakému křoví, podle hmatu poznal vrbu. Otočil se, myslel, že jde směrem k chalupě, místo toho se však začal bořit do sněhu a zapadal do něho stále víc a víc. Začal být zoufalý. Stůj, co stůj hledal cestu domů. Byla mu zima, mráz jej štípal do tváří. Za chvíli mu mrzlo celé tělo. Už nemohl. Ráno ho našli zmrzlého za humny, jenom pár metrů od chalupy.

Smutné a dojemné bylo loučení s Ondřejem, slepým mláďencem. Pan farář mu nechal v kostele při mši sváté zazpívat písně, které tam vždycky tak krásně zpíval a všichni plakali. Jeho zoufalí rodiče si celý život vyčítali, že mu nepomohli a až do smrti se tím trápili.

Alois Pokorný

Sterberegister.										W-153-	
Amte Hroznov Hroznov	Amte Hroznov Hroznov	Amte Hroznov Hroznov	Amte Hroznov Hroznov	Amte Hroznov Hroznov	Amte Hroznov Hroznov	Amte Hroznov Hroznov	Amte Hroznov Hroznov	Amte Hroznov Hroznov	Amte Hroznov Hroznov	Amte Hroznov Hroznov	Amte Hroznov Hroznov
IV-153- 1886 prosince 29/12	24.12.1886 Ondřej syn Jiříka Doubravného rolníka z Hrozenkova a Mariany dcery Ondřeje Koprvasy ze Žitkové.	24.12.1886 Ondřej syn Jiříka Doubravného rolníka z Hrozenkova a Mariany dcery Ondřeje Koprvasy ze Žitkové.	24.12.1886 Ondřej syn Jiříka Doubravného rolníka z Hrozenkova a Mariany dcery Ondřeje Koprvasy ze Žitkové.	24.12.1886 Ondřej syn Jiříka Doubravného rolníka z Hrozenkova a Mariany dcery Ondřeje Koprvasy ze Žitkové.	24.12.1886 Ondřej syn Jiříka Doubravného rolníka z Hrozenkova a Mariany dcery Ondřeje Koprvasy ze Žitkové.	24.12.1886 Ondřej syn Jiříka Doubravného rolníka z Hrozenkova a Mariany dcery Ondřeje Koprvasy ze Žitkové.	24.12.1886 Ondřej syn Jiříka Doubravného rolníka z Hrozenkova a Mariany dcery Ondřeje Koprvasy ze Žitkové.	24.12.1886 Ondřej syn Jiříka Doubravného rolníka z Hrozenkova a Mariany dcery Ondřeje Koprvasy ze Žitkové.	24.12.1886 Ondřej syn Jiříka Doubravného rolníka z Hrozenkova a Mariany dcery Ondřeje Koprvasy ze Žitkové.	24.12.1886 Ondřej syn Jiříka Doubravného rolníka z Hrozenkova a Mariany dcery Ondřeje Koprvasy ze Žitkové.	24.12.1886 Ondřej syn Jiříka Doubravného rolníka z Hrozenkova a Mariany dcery Ondřeje Koprvasy ze Žitkové.

Dne 29. prosince 1886, Doubravný Ondřej, 24 let, nevidomý syn manželský Jiříka Doubravného rolníka z Hrozenkova a Mariany, dcery Ondřeje Koprvasy ze Žitkové. Vyšel v noci nepředvídaně ven a nemoha nelézt zpáteční cestu, zmrznul. Podepsal Jan Nepomuk Zajíc, farář.

Moravský zemský archiv v Brně, fond E 67 Sběrka matrik, kniha č. 11982, Římsko-katolický farní úřad Starý Hrozenkov, matrika zemřelých sv. IV., s. 183.

Dostupné také z: <https://www.mza.cz/actapublica/matrika/detail/9712?image=216000010-000253-003377-000000-011982-000000-00-B04444-00920.jp2>

Oznámení: Penzion Patrik na Mikulčině Vrchu nově ve správě Hotelu Kopanice

V těchto dnech přechází Penzion Patrik na Mikulčině Vrchu do správy Hotelu Kopanice. Během prosince by tak měl být znovu uveden do provozu penzion včetně restaurace nedaleko známého lyžařského areálu Lopata.

S rozjezdem restaurace vypomohou zkušení kuchaři z Hotelu Kopanice, proto se i v Patriku na Mikulčině Vrchu můžete těšit na výbornou kuchyni. Až bude penzion připraven ke znovuotevření, najdete pak informace na facebooku penzionu a hotelu. Mělo by to být už během prosince.

Na vaši návštěvu se těší tým hotelu Kopanice

Pohled od Penzionu Patrik

OBEC ŽÍTKOVÁ

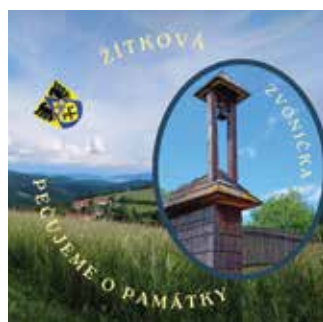
Podzim na Žitkově

Podzim je na Moravských Kopanicích pro mnohé nejkrásnějším obdobím v roce. Možná proto, že je zdobí pestrá paleta barev a lidé si užívají hojnost z polí i sadů, dosycují se před zimou paprsky podzimního slunce a hodují.

I my jsme se s létem rozloučili tradiční hodovou mší a zábavou, kterou pořádala obec Žitková 6. září. Letos nás doprovázeli Komňané, kterým srdečně děkujeme za ochotu a vydařený společný večer.

Na prostranství před budovou obecního úřadu se nově objevil jeden ze tří pilotních milnikových kamenů, které provázejí poutníky na tzv. Cyrilometodějské stezce vedoucí z Trenčína přes Luhačovice na Velehrad. Kameny od října najdete na Skalce u Trenčína, na Žitkově a na Velehradě. Jsou vytvořeny z pískovce a nesou prvky hlaholice – písma, které věrozvěsti přinesli do našeho kraje.

Stále pokračuje finanční sbírka na rekonstrukci dřevěné zvoničky na úpatí Žitkovského vrchu. Aktuálně se do ní můžete zapojit platbou na sbírkový účet: 131-3827660297/0100, osobně do sbírkové kasičky na obecním úřadě Žitková nebo zakoupením sbírkových upomínkových předmětů – magnetky nebo odznáčku – v informačním centru.

S podzimem se společně rozloučíme na začátku adventu tradičním setkáním na obecním úřadě v pátek 5. prosince 2025. Od 16 hodin budeme hrát, zpívat, rozsvítíme stromeček, přivítáme mezi nás svatého Mikuláše s doprovodem a potěšíme příchozí děti sladkou nadílkou. Uvnitř nás pak čeká veselí, posezení s přáteli, vánoční jarmark (těšit se můžete například na výborné vánoční oplatky a trubičky od manželů Miškařkových) a něco dobrého na zahřátí. Srdečně všechny zveme!

Po vánočních svátcích se společně opět sejdeme, a to při příležitosti Silvestrovské vycházky, která se letos bude konat předposlední den v roce, a to 30. prosince dopoledne (čas bude upřesněn). Na vycházku je zván každý, kdo si chce užít pohodové chvíle s přáteli a nevádí mu ani pár kilometrů v nohách.

A pomalu se přehoupneme do nového roku 2026. Období plesů si opět zpestříme krojovým plesem na Hotelu Kopanice, tentokrát se na vás těšíme 14. února! Podrobnější informace a prodej vstupenek budou k dispozici na obecním úřadě v průběhu ledna. Tento termín se zároveň kryje s očekávaným fašankovým veselím. Připravovaná fašanková občůzka se tedy bude konat pravděpodobně v sobotu 14. února dopoledne.

Předem děkujeme všem, kteří se zapojují do organizace a příprav kulturních a společenských akcí, i těm, kteří se jich účastní a užívají si je společně s námi.

Všem přejeme krásné a poklidné zimní období plné sdílení, radosti, naděje a světla.

Za obec Žitkovou připravila Lenka Hermannová

Obnova sušírny ovoce v Janúšově usedlosti na Žitkové

Na podzim, když se krajina zbarví do měděných tónů a sady se naplní vůní jablek, hrušek a trnek, ožívají staré zvyky. V Žitkové se letos po letech znovu rozhořel oheň v tradiční sušárně ovoce – drobné roubené stavbě, která bývala kdysi srdcem tohoto období hospodářského roku.

Na první pohled nenápadné stavbičky s nízkými dveřmi, z nichž se line sladká vůně sušeného ovoce, patřily kdysi neodmyslitelně k výbavě každého hospodářství. Právě v nich se zrodilo to nejcennější bohatství podzimu – sušené ovoce. Teplo z pece tu proměňovalo čerstvé plody v zásoby, které vydržely celé roky. Sušení ovoce bývalo stejně důležité jako žně – znamenalo jistotu, že i v zimě bude doma co jíst. Na Kopanicích, kde zima bývala dlouhá a úroda nejistá, měly sušárny zvláštní význam. Byly symbolem hospodárnosti i úcty k darům země.

Zatímco v dávných dobách se ovoce sušilo nad otevřeným ohništěm v dýmných jizbách, později vznikly samostatné bezdýmné sušárny s odděleným prostorem pro sušení ovo-

ce a odvod kouře z pece. Staly se přirozenou součástí kopaničářské krajiny, v níž se po staletí pásli dobytek. Stromy tu musely růst jako vysokokmeny, aby na ně nedosáhla zvěř – a úroda z těchto stromů se dala sklídit jen setřásáním. Potlučené ovoce nebylo vhodné k dlouhému skladování, a tak se sušení stalo vedle výroby ovocných pálenek nejběžnější metodou konzervace.

Sušárna bývá většinou roubená se sedlovou, či valbovou střechou. Skládá se ze tří částí: přístřešku pro přípravu ovoce, sušicí komory s pecí a prostoru pro její obsluhu. Tvrdé dřevo v peci hoří pomalu a rovnoměrně, udržuje stále teplo, které je pro sušení ideální. Nakrájené ovoce se rozkládá na tzv. lesy a během 24 až 48 hodin se několikrát překládá mezi chladnějšími a teplejšími místy, aby se sušilo rovnoměrně. Je to práce vyžadující zkušenost, cit i trpělivost – oheň musí být stále živý, ale ne příliš silný, aby ovoce nezhořklo.

Když se na podzim začnou koruny stromů zbarvovat a v sadu dozrává úroda, sušárny znovu ožívají. Pec se roz-

Foto: Marek Matějka

Foto: Marek Matějka

Foto: Marek Matějka

Foto: Jiří Zerzán

Foto: Martin Štecher

Foto: Martin Štecher

Foto: Martin Štecher

Foto: Martin Štecher

Foto: Jiří Zerzán

topí, dřevo praská a vůně ovoce zaplní celé údolí. Dřív se u sušírny scházela celá rodina i sousedé – děti přibíhaly mlsat, mládež si přišla popovídat, a hospodáři v klidu poseděli po dlouhém dni práce. Byl to čas, kdy se v plamenech pece setkávala trpělivost a vděčnost – a kdy se rodila vůně, která pro mnohé z nás dodnes znamená domov.

Dnes jsou historické sušírny ovoce v naší krajině skutečnou raritou a vzácností. Každý jejich trám voní dřevem, kouřem a ovocem. A s každým podzimem v nich znovu ožívá historie – v celé své prosté, drsné a krásné pravdivosti. Když letos na podzim ožila sušárna na Žitkové, byla to oslava návratu řemesla, které dává smysl – pocta lidem, kteří dokázali žít v souladu s rytmem přírody. Kolem sušírny se opět sešli sousedé, přátelé i děti. Voněla jablka a spolu s nimi i vzpomínky a dávné příběhy.

Sušárna, přenesená do areálu Janůšovy usedlosti na Dolinách z nedalekého Vlčího vrchu, byla zrekonstruována

v rámci přeshraničního projektu *Krajinou ovocných stromů: Příběhy tradičních odrůd* v programu Interreg Slovensko – Česko 2021 – 2027. Spolek Janůšovja společně se slovenským partnerem Ovocná halúzka usilují o uchování starých odrůd ovoce a oživení tradic, řemesel a krajiny, která po staletí formovala život zdejších lidí.

Projekt *Krajinou ovocných stromů* propojuje Česko a Slovensko nejen odborně, ale především lidsky. Zachraňuje staré lokální odrůdy ovocných stromů, vysazujeme je do genofondových sadů a odtud zpět do volné krajiny, zahrad a podél cest. Objevujeme a uchováváme příběhy krajiny, které by jinak zmizely v čase. Sušárna ovoce v Janůšově usedlosti je prvním dokončeným objektem celého projektu – symbolem návratu k tradicím, soběstačnosti a úctě k půdě a krajině.

Marek Matějka

Fotovýstava Kopanice 2023 putuje na Hotel Kopanice

V loňském roce uspořádalo Informační středisko pro rozvoj Moravských Kopanic v horní škole v Lopeníku úspěšnou fotografickou výstavu Kopanice 2023. Pokud jste ji nestihli, máte nyní možnost ji vidět znovu od 28. listopadu 2025 až do 15. února 2026 – tentokrát v prostorách Hotelu Kopanice na Žitkové.

v obou restauracích i na chodbě). Budeme rádi, když nám necháte v záznamové knize na recepci vzkaz, jak se vám výstava líbila. Výstavu na Žitkové spolufinancuje Zlínský kraj. Srdečně vás zveme! Vstup je volný.

Renata Vaculíková IS Kopanice

Vernisáž výstavy v Hotelu Kopanice proběhla v pátek 28. listopadu 2025 v 18.00 hodin. Hudební doprovod zajistilo kopanické Duo Cínky a Metoš (Tomáš Beníček).

Výstava prezentuje výstupy z víkendového fotografického workshopu, který se konal v září 2023 na Kopanicích a vedl jej známý slovenský fotograf Robo Kočan. Byl volně inspirován tvorbou učitelky a fotografské Marie Zavadilové, která na Kopanicích působila v období mezi dvěma světovými válkami. Workshopu se zúčastnilo 13 fotografů (profesionálů, amatérů i studentů fotografie), role modelek a modelů se zhostili členové místních folklorních souborů, sborů, muzik, vyšívačky, ale i další dobrovolníci. Fotilo se v rámci hodů hlavně na Žitkové, pitínských pasekách a ve Starém Hrozenkově.

Výstava představuje fotografie 14 autorů včetně lektora (v barevném i černobílém provedení, tištěných na papíře i textilu), navíc i kopie snímků Marie Zavadilové z archivu Muzea Jana Amose Komenského v Uherském Brodě.

Vystavují: Robo Kočan, Miroslava Trusková, Olga Mrázková, Jan Šebek, Jana Kozůbková, Vladislav Tvarůžek, Lubomír Gálík, Miharū Michā, Jitka Staňková, Jiří Straka, Martina Janošová, Jitka Bublíková, Hana Krajčíková, Martin Štecher.

Ještě upozorňujeme, že v době uzavírky Hotelu Kopanice ve dnech 21. – 27. 12. 2025 a od 2. – 15. 1. 2026 nebude výstava přístupná.

Pokud se vydáte na výstavu, hlase se, prosím, vždy na recepci hotelu. Tam už vás budou směřovat do prostor, kde jsou fotografie rozmístěny – je to na více místech (v recepci, sále,

KOPANICE 2023

Výstava fotografií

z workshopu, který vedl Robo Kočan
a svojí tvorbou volně inspirovala Marie Zavadilová

28. 11. '25 – 15. 2. '26 • Hotel Kopanice Žitková

- fotografie 13 autorek a autorů zúčastněných na workshopu v roce 2023 a jeho lektora Roba Kočana
- fotografie Marie Zavadilové z Moravských Kopanic 1. pol. 20. století z archivu Muzea J. A. Komenského
- jde o druhé uvedení výstavy, která měla svoji premiéru v létě 2024 v Lopeníku
- vernisáž v pátek 28. 11. 2025 od 18.00
- vystoupí Duo Cínky a Metoš, další překvapení nejsou vyloučena
- drobné občerstvení zajištěno
- otevřeno denně 11.00–18.00 kromě uzavírky hotelu ve dnech 21.–27. 12. 2025 a 2.–15. 1. 2026
- vstup volný

Informační středisko pro rozvoj Moravských Kopanic s.p.a.
CZ 68774 Starý Hrozenkov 114
iskopanice.cz

IS
KOPANICE

Hotel Kopanice
s.p.a.
68774 Žitková
recepce +420 606 288 982
hotelkopanice.cz

Zlínský kraj

Z hodů na Vyškovci 24. srpna 2025

foto R. Vaculíková

Zaniklé starobylé osídlení u Vyškovce

Josef Ludovit Holuby byl slovenský protestantský kazatel, botanik, národopisec a spisovatel. Narodil se v roce 1836 v Lubině a zemřel v roce 1923 v Pezinku. Věnoval se zejména přírodovědeckému bádání a lidovému písemnictví.

V roce 1892 napsal článek o „Městečku“ u vesnice Predpoloma, který vyšel v časopise Vlasteneckého spolku muzejního v Olomouci. Text popisuje neznámé prehistorické osídlení v těsné blízkosti Vyškovce. Informace, které Josef Ludovit Holuby před 133 lety publikoval, popisují umístění zaniklého osídlení následovně: „Blízko kopanic na Vyškovci je na svahu k Predpolomě spadajícím malá rovinka. Celá je doko-la buky obrostlá. Bošáctí a Vyškovští kopaničáři ji nazývají *Městečko*.“

Dle pověsti zde stávalo malé město, které se prý do země celé propadlo. Důkazem byly časté nálezy starodávných železných nástrojů. Nacházeli je uhlíři, kteří na „Městečku“ pálili uhlí a kopali hlínu na ohazování hranice. Holuby se byl na „Městečko“ osobně podívat, ale kromě velmi silně černé hlíny způsobené pálením uhlí nenalezl žádné stopy starého osídlení. Vyslechl si však od místních kopaničářů pověst vztahující se k tomuto místu. Není prý radno chodit na „Městečko“ v pravé poledne nebo o půlnoci, protože tam straší. Ozývají se zde prý pod zemí hlasy silných zvonů. Ko-

Ilustrace vytvořena pomocí AI

paničář Martin Adamička vyprávěl, že jeho otec s bratrem na „Městečku“ o poledni pálili uhlí a zničehonic se objevil malý chlapec s napíchnutou žábou na dřevěném rožni. Na uhlíře se ani nepodíval, ale poklekl k ohni a začal žabu opékat. Adamičkovi se s ustrnutím na sebe dívali a pak se z překvapení otřepali a povídají mu: „Dej nám taky pečínky!“ Chlapec se narovnal a dal se na útěk do prudkého kopce. Při tom neustále křičel: „Mhm! Že pečínky! Mhm! Že pečínky!“ Sotva se ztratil z očí, strhla se obrovská vichřice. Bratři Adamičkovi se strachem běželi dolů do doliny, kde po vichřici nebylo ani vidu, ani slechu. Až navečer se vrátili zpět a zjistili, že jsou zde věci tak, jak je odběhli, nikde ani zlomená větvička nebo jiný náznak vichřice.

Vypráví se, že na „Městečku“ jsou velké poklady z dávných dob zakopány. Existuje však dle Josefa Ludovíta Holubého i jiné vysvětlení k tomuto místu. V době útoku Turků a Tatarů v roce 1663, kteří se valili údolím Váhu a plenili, drancovali a odvlékali lidi do otroctví, se u Predpolomy v horách ukrývali obyvatelé okolních vesnic z Uher. Vybudovali si na „Městečku“ v blízkosti vydatných pramenů osadu a podařilo se jim zde těžké období přečkat. Na jaře roku 1664 se pak vrátili domů do svých vypálených a vydrancovaných vesnic.

Pavel Lukáš

Zdroj: Časopis Muzejního spolku olomouckého, ročník IX. Vydáno 1892 v Olomouci.

FARNÍ OKÉNKO

Svátky svatého Dítěte

Jsem tu zase, abych vám popřál k svátkům svatého Dítěte spolu se všemi těmi, kteří patří k vaší duchovní rodině. Náš Pán a svatá Panna Maria ať vás činí stále více hodnou nebeské slávy. V této víře a naději vám přeji, abyste prožila tyto svátky co nejspokojeněji, vždyť jsou to svátky svatého narození Dítěte Ježíše. A vroucně se modlím, abyste tyto svátky mohla prožívat ještě mnohokrát a aby stále rostla vaše láska, protože láska je skutečnou královnou a matkou všech cností.

Jak vznešená a krásná je cnost lásky, již nám přinesl Boží Syn! Všichni lidé by ji měli nosit ve svém srdci, zejména však ti, kdo žijí životem zasvěceným Bohu a slíbili, že budou usilovat o svatost. Náš Pán vás bez jakékoli vaší předchozí zásluhy povolal právě k lásce. Zcela zřetelně vnímám, jak dobře

pokračujete kupředu v lásce, přesto vás ale nepřestávám povzbuzovat, abyste v tom pokračovala ještě usilovněji.

Z knihy 365 dní s otcem Piem, Karmelitánské nakladatelství, Praha 2021

Bohoslužby o Vánocích od 24.12.2025 – 1.1.2026

Den	Místo	Hodina
Štědrý den 24.12.2025- <i>středa</i> v noci	Starý Hrozenkov	23.00
1. svátek vánoční 25.12.2025- <i>čtvrtek</i>	Starý Hrozenkov	07.30 a 10.30
2. svátek vánoční 26.12.2025- <i>pátek</i>	Starý Hrozenkov	07.30 a 10.30
Neděle sv. rodiny 28.12.2025 - <i>neděle</i>	Starý Hrozenkov	07.30 a 10.30
Silvestr 31.12.2025 - <i>středa</i>	Starý Hrozenkov	16.00
Nový Rok 1.1.2026 - <i>čtvrtek</i>	Starý Hrozenkov	07.30 a 10.30

69. Kopaničářské slavnosti ve Starém Hrozenkově 2025

Tradiční folklorní svátek Kopanic opět oživil Starý Hrozenkov hudbou, tancem, zpěvem a setkáním generací. Atmosféra, která se nedá napodobit, jen zažít.

Druhý červencový víkend patřil Kopaničářským slavnostem – jednomu z nevýznamnějších folklorních setkání na moravsko-slovenském pomezí, které si každoročně nachází své pevné místo nejen v kalendáři akcí, ale hlavně v srdcích místních i návštěvníků z širokého okolí. Amfiteátr ožil hudbou, zpěvem, tancem a především srdečnou atmosférou.

Kopaničářské slavnosti jsou oslavou tradic, řemesel a způsobu života, který je hluboce zakořeněn v našem regionu. Na hlavním pódiu vystoupily folklorní soubory z Moravy i Slovenska – nechyběly folklorní soubory, dechové hudby či dětské soubory.

Sobotní hlavní program se nesl v duchu moderny, po letech k nám opět zavítal bavič Zdeněk Izer se svou talk show a poté

zpěvák a písničkář Pokáč naladil návštěvníky na popovou notu. A samozřejmě nechyběl závěrečný ohňostroj.

Součástí slavností byly rovněž řemeslné stánky s ukázkami lidové tvorby, návštěvníci si mohli pochutnat na regionálních specialitách a užít si chvíle u dobrého jídla, vína či žmolkovice. I děti si přišly na své, kolotoče a atrakce byly k dispozici po celý víkend od pátku do neděle.

Celé slavnosti se nesly v duchu přátelského setkávání, sdílení a radosti z toho, že tradice stále žijí a mají komu se předávat. Je povzbudivé vidět, jak silně folklor oslovuje nejen starší generace, ale i mladé, kteří se aktivně zapojují a hrdě pokračují v tom, co naši předkové vybudovali.

Děkujeme všem organizátorům, vystupujícím, dobrovolníkům i návštěvníkům za vytvoření krásné atmosféry.

Už nyní se těšíme na další, tentokrát jubilejní 70. ročník.

Nikola Gabrhelová

Foto: Renata Vaculíková (archív)

Populární hity skupiny ABBA ve Starém Hrozenkově

30. července 2025 se areál Kopaničářských slavností rozezněl tóny známých písní švédské skupiny ABBA, která v 70. letech vyprodávala všechny světové sály. Patří mezi nejúspěšnější hudební skupiny světa a dodnes snad není nikdo, kdo by její písně neznal. I když skupina už bohužel nefunguje, nádherný zážitek a vzpomínku na mládí nám zprostředkovali v létě HAPPYBAND ORCHESTRA a Filharmonie Bohuslava Martinů Zlín. Na pódiu účinkovalo přes 45 umělců, publikum si zaspívalo známé hity a někteří si i zatančili. Děkujeme za krásný zážitek.

Renata Vaculíková

Hody a dožínky v Hrozenkově

Letošní hody s dožínkami v Hrozenkově se konaly v neděli 7. září 2025. Zahájila je opět mše svatá v místním kostele Narození Panny Marie, pokračovaly pak od 14,00 hodin odpoledním programem s tradičním dožínkovým průvodem a vystoupeními různých sborů, souborů a hudeb. Průvod letos začal trošku dramaticky, došlo k pádu jednoho koníka, ale naštěstí nakonec vše dobře dopadlo a obešlo se to bez větších zranění či komplikací.

Na pódiu se pak po průvodu vystřídal domácí účinkující Kopaničárek, Kopaničár, Ženský sbor Čečera i Mužský

sbor z Vápenic, ale nechyběli ani hosté – výborný Sboreček z Dubňan a zvučné mužské sbory Mužáci ze Zlína a Chotár z Hornej Súče. Hodové veselí se samozřejmě neobejde bez dobré dechovky – dopoledne u kostela po mši hraje tradičně místní Dechová hudba Hrozenčané a na závěr slavnosti letos hrála k tanci a poslechu DH Drietomanka.

Poděkování patří obci Hrozenkov i účinkujícím a také všem, kteří se zapojili do dožínkového průvodu a pomohli s organizací celé akce.

Renata Vaculíková

Střípky z vystoupení Kopaničárku od jara do podzimu

Folklorika Fest Starý Hrozenkov (červen 2025)

Paní Marie Rapantová dostala krásnou kytíčku od všech rodičů za její obětavou a trpělivou práci s dětmi. Muzika během vystoupení vynechala sloku, ale děti bystře zareagovaly a pokračovaly podle hudby, celá sloka se nakonec v pásmu vynechala, ani si toho diváci nevšimli.

Kopaničárské slavnosti (13. července 2025)

Soubor byl ve znamení smutku ze smrti vedoucí Jany B., vystoupení bylo krásné a zprvu nostalgické, když muzika hrála na úvod její oblíbené melodie. Malí předvedli pásmo Vrabec, velcí pak Na tem mosce.

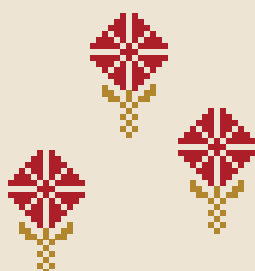
Hody s dožínkami Starý Hrozenkov (7. září 2025)

Malí chlapci si vzali k srdci poučení zpívejte nahlas, všechny předběhli a nahrnuli se k mikrofonu, vzorně zpívali z plného hrdla. Velcí předvedli pásmo Tá naša gazdzinka, malí pak Haj, haj husičky.

Slavnosti vína v Uherském Hradišti (13. září 2025)

Všichni si to moc užili, hlasitě zpívali, točili se o život a sklidili velký úspěch u diváků. Velcí předvedli pásmo Na tem mosce, Tá naša gazdzinka, malí pak Haj, haj husičky.

Veronika Grögerová za Kopaničárek, foto od rodičů a z archívu souboru

Foto z archívu Kopaničárku Vánoční trhy Uherské Hradiště 2016

Gajdošské vzpomínky

S Jiřím Holáskem jsme se poprvé setkali v roce 1998 v Trdošíně, kde jsme hráli na náměstí v rámci festivalových dnů. On si stoupl pod jeviště a dojatě poslouchal. Upoutal nás tím. A také svou statnou postavou, tváří s bílými vousy a širokým úsměvem. V té chvíli jsme netušili o koho se jedná a jak moc si budeme blízcí.

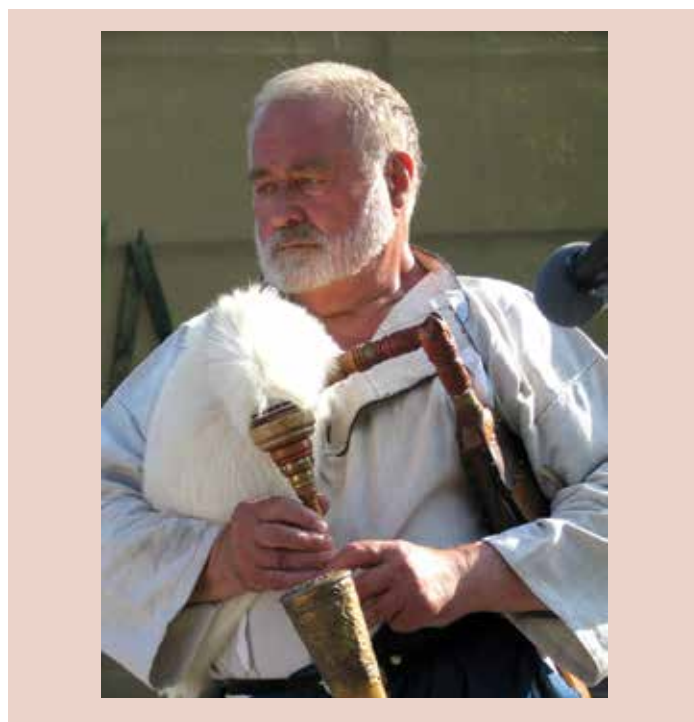
Nejkrásnější bylo společné rodinné setkávání u nás doma i na Podluží, diskuse o všem možném a také společné hraní a zpívání. Říkával, že toto mu v cizině nejvíce chybělo. Vystupovali jsme společně na mnoha festivalech u nás i v zahraničí. Často jsme hráli na jeho vernisážích, několikrát se účastnil našeho programu v rámci Kopaničárských slavností. V roce 2008 nám nazpíval píseň „Něrubaj, něsmýkaj koníčka“ na našem CD s názvem „Ej, moselo by něbyc“ a byl také jedním z jeho kmotrů. Vždy jsme se těšili na jeho návštěvu. Rád se zdržel, chodil po Kopanicích, obdivoval krajinu a maloval.

Na podzim pro nás byla stěžejní realizace programu k uctění jeho památky s názvem „Hudcova slza“. Tento vzpomínkový pořad proběhl v Břeclavi dne 20. září 2025. Všichni jeho přátelé na něj chtěli zavzpomínat v duchu dobré nálady, kterou on vždy štědře rozdával.

Lékař, malíř, hudebník a vzácný člověk MUDr. Jiří Holásek, původem z Poštorné (30. 6. 1935 – 7. 7. 2025)

Lékařskou fakultu v Brně ukončil v roce 1960. V mládí se věnoval aktivně řeckořímskému zápasu a potápění, ale přitom

získal základy hudby a výtvarného umění. Vždy s úsměvem vzpomínal na své umělecké začátky: „Moje malířská kariéra začala trojkou z kreslení ve 3. třídě obecné školy. Můj vzácný, ale přísný otec hned na to nakoupil výtvarné materiály a donutil mne dvě hodiny denně kreslit a malovat podle zakoupených příruček.“ Vedle výtvarné činnosti a domácích

povinností musel malý Jiříček na jeho příkaz také dvě hodiny denně cvičit na housle.

V době svých studií v Brně bydlel u svého dobrého přítele akad. malíře Aleše Černého (1920 – 1984) v ateliéru. Zde uprostřed voňavých pláten a barevných skic nasával J. Holásek do sebe skutečné umělecké prožitky a rozvíjel své malířské schopnosti. Oba umělci spolu sedávali do noci a diskutovali o malířské problematice, inspirovali se navzájem písněmi a hudbou, při které A. Černý často maloval.

Jiří Holásek byl též výborným muzikantem. Kromě houslí ovládal hru na varhany, gajdy, fujaru, grumle, cimbál a mnoho dalších hudebních nástrojů. Byl dlouholetým spolupracovníkem Fanoše Mikuleckého, byl aktivní při vzniku souboru „Břeclavan“, působil v souboru „Radost“ a v brněnském „Slováckém krúžku“. Po studiu na lékařské fakultě dostal umístěnku do Jeseníků, kde s těžkou pracovní náplní přišel desetiletý umělecký půst.

V roce 1969 mu byl povolen dvouletý studijní pobyt ve Švédsku. Později byl však vyzván, aby se vrátil domů. Ne učinil tak z osobních a vědeckých důvodů a stal se emigrantem. Za nepřítomnosti byl odsouzen na dva roky vězení. Spolu s manželkou Evou, lékařkou-ortopedkou, si po narození dvou synů, kteří dodnes ve Švédsku žijí se svými rodinami, zde vytvořili druhý domov. Srdcem však zůstal vždy J. Holásek moravský Podlužák. O tom svědčí i to, že si ve Švédsku založil cimbálovou muziku „Dunaj“, které byl primášem a s ní sklízel úspěchy na různých místech západní Evropy a USA. Toto muzikantské těleso tvořili mimo Jiřího Holáskova výhradně Švédové, které vyučil lidové muzice. Každý, kdo měl možnost slyšet tuto muziku zůstal v úžasu. Citlivé hudební úpravy a výrazný hudební fortel, ani v nejmenším nebylo znát, že se nejedná o moravskou cimbálovku.

Pobyt ve Švédsku přinesl anesteziologovi z Podluží profesní růst. Vymyslel a přihlásil pět lékařských patentů, byl členem týmu, který pečoval o tehdejšího švédského krále Gustava VI. Adolfa a stal se jeho osobním přítelem, pracoval na klinice chronické bolesti, studoval v Číně akupunkturu. Za svého 25letého pobytu ve Skandinávii oživil nejen své muzikantství, ale také výtvarné umění. Studoval 4 roky privátně umění na Geleborské škole, kde se později stal učitelem. Zasedal v několika uměleckých radách a komisích a vyučoval výtvarné obory v četných vzdělávacích organizacích.

Své rozsáhlé malířské a sochařské dílo vystavoval ve Švédsku, USA, Velké Británii, Španělsku, Portugalsku, v ostatních skandinávských zemích a také v Itálii, Švýcarsku a na Slovensku. Jeho dílo najdeme i v soukromých sbírkách mnoha milovníků výtvarného umění.

Opět s typickým šibalským úsměvem na rtech vzpomínal: „Za svůj největší umělecký úspěch považuji krádež své bronzové sochy při výstavě ve Westminsterské galerii v Londýně. Byla to první a poslední loupež v této světové galerii.“

Ve své výtvarné tvorbě zachycoval náladu a proměny švédské krajiny a přírody, a po návratu na Moravu také své rodné Podluží, kam se po sametové revoluci brzy vrátil. Své krajinářské náměty čerpal v oblasti Mikulova, Pálavy a také Kopanic. Malířským štětcem umně zachycoval mizející svět – staré stavby a lidovou architekturu. Ze Švédska si přivezl oblibu v malování květinových vzorů, zachycených svěžími barvami v odvážných barevných kombinacích a osvětlení.

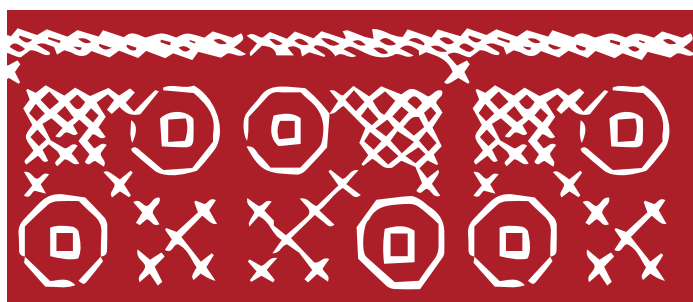
Po sametové revoluci byl se svou švédskou cimbálovou muzikou přijat prezidentem republiky Václavem Havlem. Později byl však velmi rozčarován svým přijetím doma. Bohaté lékařské znalosti a zkušenosti a dvacetiletou praxi nabídl ministerstvu zdravotnictví. Byl však odmítnut, nikdo jej jako lékaře nezaměstnal...

MUDr. Jiří Holásek byl zvyklý tvrdě pracovat, na svou rodnou zem nikdy nezanevřel, a protože nedokázal sedět se založenými rukama, plně se věnoval umění ve svém sedleckém ateliéru. Zde působil také jako varhaník v místním kostele, ale především se věnoval výuce mladých muzikantů.

Měl rád všechny lidi, a především děti. Jiří Holásek byl člověkem hluboce věřícím. Ve Švédsku, které je zemí protestantskou, spolupracoval jako katolík s Vatikánem a jak on sám říkal, jeho největším životním zážitkem byla audience u papeže Jana Pavla II.

Jiří Holásek byl člověk vysokých kvalit. Odborníkem v mnoha oborech, ale i velmi dobrý a veselý člověk, chápavý, milující a tolerantní. Byl také vypravěč, který se nerad chlubil, raději besedoval, vyprávěl, sděloval své zkušenosti a... chválil druhé.

Za Gajdoše z Kopanic Jiří Gabrhel

Kopanické neřesti a slasti v Národním muzeu

Když nás Národní muzeum pozvalo, abychom v Praze v tříhodinovém programu představili Moravské Kopanice, říkali jsme si, jestli to pro nás nebude velké sousto. Ale protože výzvy jsou od toho, aby se přijímaly, na nabídku jsme kývli. Zapojila se Čechera, Mužský sbor z Vápenic, na pomoc jsme přizvali muzikanty z hudecké trojky Metošé a pustili se do příprav.

Na přání pořadatelů z národopisného muzea jsme pořad o Kopanicích koncipovali jako doprovodný program k právě probíhající výstavě Neřesti a slasti. Jaké neřesti a slasti vás napadají ve spojitosti s Kopanicemi? Většinu účinkujících se z bůhvíjakých důvodů na prvním místě vybavil alkohol. Při návštěvě se ovšem ukázalo, že nás nejvíce baví písně erotické a laškovné. Ale protože jsme chtěli Pražanům představit Kopanice v celé kráse a přiblížit jim naši „srdečnou a temperamentní řeč“ a „písně, které nikdy neomamují, nýbrž jen dojmají“, jak kdysi poznamenal sběratel lidových písní Josef Černík, připravili jsme nakonec mnohem barvitější program.

Večer 18. října jsme v Národopisném muzeu (Musaionu) čarovali a možná jsme někomu přičarovali *odsúdenca*, zazpívali jsme balady o *prespánkách* a podívali se na to, jak to dopadá s nevěrníky a nevěrnice. Divákům jsme přiblížili, jaký vztah měli Kopaničáři k erotice a alkoholu, jak se vypořádávali s bídou a psotou, která byla jejich každodenním chlebem, a nakonec jsme si zatancovali v *hrozenskej he-spodze*.

Kopanice nezklamaly. Byly upřímné, živé, humorné i dojemné. Nabité sál národopisného muzea pozorně naslouchal celé tři hodiny a nakonec nás odměnil dlouhým a vřelým potleskem. A co na vystoupení říkali diváci?

„Včera to byla v Musaionu prostě docela síla! A místy se snad i přihlížející sochy červenaly“ (Michaela Čermáková)

„Kopaničářské slasti a neřesti v Praze! Silná folklorní výprava z moravsko-slovenského pomezí (Čechera ze Starého Hrozenkova, Mužský sbor z Vápenic a muzika Metošé) naplnila národopisné muzeum takovou energií a drivem, že by se tím dala napájet elektrárna... za ryzím folklórem plným života zajedte přímo na Kopanice. Stojí to za to!“ (Markéta Ševčíková, Český rozhlas)

A to prosím diváci a diváčky neviděli tuto výpravu v autobuse. Zpívalo se a hrálo celou cestu do Prahy i z Prahy, jen u Bystřice pod Lopeníkem si muzikanti dali krátkou pauzu. Na závěr bych ráda poděkovala všem účinkujícím za nasazení a energii, kterou do „Neřestí a slastí Moravských Kopanic“ vložili při zkouškách a hlavně při samotném vystoupení. Velké poděkování patří Tomáši Beníčkovi za spolupráci na tvorbě a hudební dramaturgii celého pořadu.

A v neposlední řadě děkujeme Obci Starý Hrozenkov, která nám ten zpívající autobus zaplatila.

Eliška Křížková ml.

Foto: Pavlína Kročová a Renata Vaculíková

Halloweenský bašavel

Letos se to opět povedlo! Halloweenská party přilákala plný sál masek a roztančila kulturní dům až do brzkých ranních hodin. Třetím rokem, tentokrát v datu 31. října, tedy přesně na Halloween, se konala v prostorách kulturního domu halloweenská party. Musíme uznat, že tento rok se party opravdu vydařila, nejen co se účasti týče, ale celková atmosféra byla neskutečná. Masek dorazilo opravdu hodně a ty tři nejlepší jsme již tradičně odměnili. Vybírání nebylo jednoduché, protože všechny kostýmy byly originální a nápadité, a proto každý jeden dostal alespoň takovou malou cenu útěchy v podobě MOZKU (tematický drink z griotky a vaječného likéru). Tancovalo se opět až do ranních hodin a už nyní se těšíme na další rok.

Děkujeme všem za skvělou účast!

Video z celé akce najdete na Facebooku nebo Instagramu Sportovně-kulturní komise Starý Hrozenkov.

Za Sportovně-kulturní komisi
Nikola Gabrhelová

Lampionový průvod s uspáváním broučků a promítáním pohádky

6. listopadu děti rozsvítily lampiony, vyrobily broučky a se svými rodiči vyrazili v podvečerních hodinách ke kulturnímu domu, kde proběhlo uspávání broučků. Nejprve paní knihovnice přečetla dětem krátkou pohádku o broučcích a jejich zimním spánku. Poté si děti zazpívaly písničku, kterou se symbolicky rozloučily s podzimem. Každé dítě si přineslo svého vlastnoručně vyrobeného broučka, kterého společně uložili do listí, aby měl přes zimu teplo a klid. Po uspávání broučků se průvod vydal vesnicí. Trasa byla nenáročná a zvládli ji i ti nejmenší.

Na závěr akce dostaly děti v kavárně drobnou odměnu v podobě ovoce, buchet, které napekla paní učitelka, zahřály se čajem a usadily se k pohádce Včelí medvídky.

Děkujeme všem rodičům i dětem za účast a těšíme se opět příští rok.

Za Sportovně-kulturní komisi
Nikola Gabrhelová

ŠKOLSTVÍ

Po prázdninách kluci, holky spěchali do naší školky

Mateřská škola ve Starém Hrozenkově, která je součástí ZŠ, navštěvuje v tomto školním roce 2025 – 2026 38 dětí. Ve třídě starších je 22 dětí, ve třídě mladších 16 dětí. Nejvíce dětí je ze Starého Hrozenkova, ale i z přilehlých obcí – Vápenic, Žitkové a Vyškovce.

Do MŠ se těšily po prázdninách nejen paní učitelky, ale i mnohé děti, které MŠ už v minulém školním roce navštěvovaly (ale i nové děti), protože věděly, že se ve školce stále něco děje. Děti se naučí spoustu nových věcí, poznávají krásu našeho kraje, rozvíjejí se jazykové dovednosti pomocí

říkadel, písniček, her. Ale především se učí žít v kolektivu, poznávají nové kamarády, každý den se obohacují o nové poznatky.

Mateřská škola úzce spolupracuje s rodiči dětí, jsme s nimi v každodenním kontaktu. I tento rok děti se svými rodiči vyráběly pro radost skřítkovi Podzimníčkovi velmi pěkné a nápadité výtvary z podzimních materiálů. Výstavku prací pořádáme již několik let a pokaždé žasneme nad originálními nápady a kreativními výrobky, které zkrášlují vstup do MŠ i ZŠ a potěší každého, kdo je vidí.

Na podzim se uskutečnila jako tradičně i Drakiáda a začátkem listopadu velmi úspěšná akce pořádaná Školskou radou ve spolupráci s kulturní komisí a mateřskou školou Uspávání broučků s lampiónovým průvodem obcí zakončená sladkým pohoštěním a teplým čajem, ale především promítáním pohádek v kavárně kulturního domu. Kavárna praskala ve švech. Velký dík patří paním kuchařkám naší školy, které napekly dobré buchtíčky a také všem sponzorům, kteří tuto akci podpořili. Všem – dětem i dospělým – se akce velmi líbila.

Dvakrát během podzimu nás potěšilo loutkové divadlo. Děti ze třídy starších dětí navštěvují 1x měsíčně místní knihovnu, učí se vztahu ke knížkám, v dnešní digitální době tak důležitém.

Předškolní děti absolvovaly kurzy plavání v plaveckém bazénu Delfín v Uherském Brodě a také se seznamují se základy angličtiny v kroužku, který se koná 1x týdně. Od letošního

školního roku mají také kreativní děti v mateřské škole možnost navštěvovat kroužek keramiky.

Jak vidíte, ve školce se stále něco děje, snažíme se o to, aby u nás vládla pohoda, dobrá nálada, abychom se na sebe těšili. A na co se budeme těšit nyní, co je před námi? Přece rozsvěcování vánočního stromu, Advent, Vánoce.....

Kolektiv učitelek MŠ

Ze školy: první čtvrtletí uteklo jako voda

Ani jsme se nenadáli a první čtvrtletí nového školního roku je za námi! Do lavic se žáci v září vrátili plní energie, a od té doby se u nás rozhodně nennudíme.

Po zahájení školního roku se rozběhly oblíbené kroužky – míčové hry, keramika, parkour, angličtina ve školce i myslivecký kroužek.

Podzimní měsíce se nesly i ve znamení projektových dnů. Slavili jsme Den zvířat, Den stromů, Svatého Martina a nechyběl ani strašidelně veselý Halloween, kdy se škola proměnila v rej masek, dýní a pavoučích sítí. Společně s dětmi z mateřské školy jsme uspořádali tradiční Drakiádu, kde se obloha zaplnila pestrobarevnými draky a kde si všichni mohli pochutnat na čerstvě lisovaném jablečném moštu.

Naši prvňáčci se do školy pustili s velkým elánem. Už dvakrát si užili veselé divadélko, naučili se spoustu písmenek, slabik i krátkých slov a tak si v místní knihovně slavnostně převzali své slabikáře – krásný okamžik, který byl plný radosti i hrdosti. Druháci a třetáci mezitím pilně plavali – plavecká výuka jim šla výborně.

Žáci druhého stupně si zase rozšířili obzory – zhlédli divadelní představení celé v angličtině a hned v září si vyšlápli na Žitkovou, kde si užili podzimní přírodu a trochu turistiky. Pro sedmáky, osmáky a deváťáky jsme připravili i Technology truck VISC – pojízdnou učebnu plnou moderních technologií, virtuální reality a robotiky. Získali tak nejen nové zážitky, ale i inspiraci, kam by mohla vést jejich budoucí kariéra. A právě deváťáci mají teď napilno – připravují se na přijímací zkoušky, přemýšlejí o budoucích školách a navštěvují exkurze. Zavítali například na Střední průmyslovou školu a Obchodní akademii v Uherském Brodě, Veletrh vzdělávání v Uherském Hradišti, měli jsme ve škole zástupce ze střední školy Mesit. A připraveny jsou ještě další exkurze a programy zaměřené na volbu budoucí kariéry.

Na plné obrátky běží i soutěže a olympiády – naši žáci se už zapojili do Pythagoriády a Přírodovědného klokana.

A protože se blíží adventní čas, ve škole to už voní Vánoce. Pilně nacvičujeme program k rozsvěcování vánočního stromčku a zároveň se chystáme na vánoční dílničky spo-

jené se dnem otevřených dveří. Tak přijďte nasát atmosféru a třeba si i něco hezkého vyrobit.

Těšíme se na vás – a přejeme všem krásné, klidné a pohodové předvánoční dny! 🌲

Okénko ředitele

Vážení rodiče, přátelé školy, vstup do nového školního roku proběhl v klidné a pracovní atmosféře. Po prázdninách jsme se všichni rychle vrátili do běžného režimu a první měsíce školního roku potvrdily, že máme aktivní a pracovitě žáky i pedagogy.

V průběhu podzimu jsme se zaměřili nejen na vzdělávání, ale také na podporu spolupráce mezi školou, školkou a rodiči. Velký zájem o mimoškolní činnost nás těší, stejně jako aktivní účast žáků v soutěžích a projektech.

Postupně také pracujeme na drobných úpravách a modernizaci školních prostor a technického vybavení, aby naše škola mohla dětem poskytovat co nejlepší podmínky k učení. V čase hlavních prázdnin proběhla výmalba celého druhého patra školy, kuchyně a taktéž stavební opravy omítek v prostoru šaten.

V době, kdy budete číst tyto řádky, už budeme mít za sebou i první třídní schůzky, které jsme uskutečnili pomocí rezervačního systému. Věříme, že se tato novinka osvědčí.

A když už jsme u těch novinek. Pracujeme společně se školní jídelnou na možnosti přechodu na digitální stravovací systém evidence a správy strážníků ve školních jídelnách.

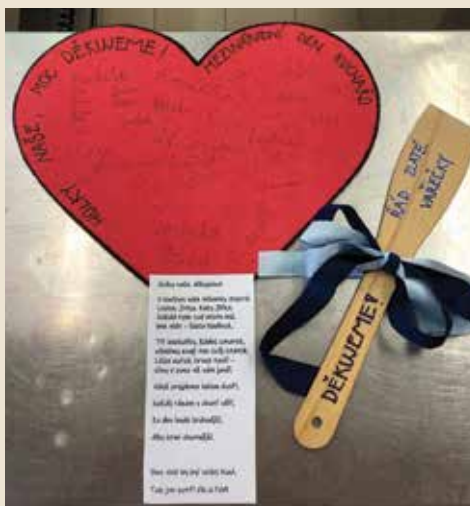
O všech novinkách, změnách nebo školních akcích ZŠ a MŠ budete včas informováni na webových stránkách nebo nástěnkách školy.

Děkuji všem, kteří školu jakkoli podporují – ať už svou pomocí, účastí na akcích nebo příznivým slovem. Vážím si spolupráce s rodiči i obcí a věřím, že společnými silami udržíme naši školu živou, otevřenou a přátelskou.

Přeji všem klidný závěr kalendářního roku a příjemný adventní čas.

Autor článku: Jitka Machalová, Michal Švach

Slavnost odhalení a svěcení nových památníků ve Starém Hrozenkově

V neděli 5. října 2025 proběhla ve Starém Hrozenkově u dolního rybníka slavnost odhalení a svěcení nových památníků, které zde byly vytvořeny na počest statečných obránců hranice padlých v bitvě r. 1663 proti turcko-tatarským nájezdníkům. Na jedné straně rybníka, v místě předpokládaného hromadného hrobu obránců hranice, je nyní umístěn dubový kříž s obrázkem Panny Marie Svatohostýnské s jezulátkem v náručí, jehož autorem je Jaroslav Bím ze Všenor u Prahy. Na druhé straně rybníka pak stojí sousoší ze dřeva a kamene nazvané Kalvárie Kopenice, které dle návrhu akademického sochaře Jiřího Beránka (*1945, †2021) vytvořili jeho syn

Šimon a synovci Jaroslav a Jiří Bímovi. Autor svůj návrh bohužel nestihl zrealizovat osobně, protože v roce 2021 zemřel. Na realizaci, instalaci a dokončení památníků i organizaci slavnosti se podílela kromě umělců a Obce Starý Hrozenkov celá řada dalších subjektů i osob. Výčet těch hlavních zapojených realizátorů je uveden na příloženém plakátku akce. Obec Starý Hrozenkov vyhlásila na realizaci památníků také sbírku, která bude ukončena ke konci roku.

Slavnost odhalení a svěcení začala v neděli dopoledne mší svatou za padlé obránce v místním kostele a pokračovala

čovala pak krátce po obědě slavnostním průvodem, který vedl pan farář Bohumil Svitok z parkoviště u celnice nedaleko k novému kříži. Pan farář oba památníky také v průběhu odpoledne posvětil. Program byl jinak opravdu velmi bohatý a pestrý, u památníků se vystřídala celá řada řečníků z řad realizátorů, organizátorů, historiků, umělců i politiků a atmosféru krásně dotvořili různí účinkující z Kopanic i jiných koutů Moravy. Akcí skvěle provázal moderátor Ladislav Běhůnek, český herec a dabér, rodák z Uherského Hradiště.

U kříže byla připomenuta především již zmíněná bitva, historický kontext doby a hrdinství statečných obránců, kteří bránili hranici v 17. století navzdory několikatisícové přesile nájezdníků. Slovo dostal samozřejmě i autor kříže.

U Kalvárie Kopanice pak byl připomenut zejména autor návrhu Jiří Beránek a jeho tvorba. Přítomným ji představila kurátorka paní Silvie Stanická. Následně byli představeni i tři jeho příbuzní, kteří návrh uvedli v život – syn Šimon a synovci Jaroslav a Jiří Bímovi. Samotného symbolického odhalení památníku se na závěr zhostili manželka Jiřího Beránka, paní Jolanta Beránková a starosta Starého Hrozenkova Jan Rapant.

Na přítomné čekalo v rámci programu i několik překvapení. Na akci dorazili totiž v historických kostýmech i Valašský sbor portášský a členové spolku Šance pro šanci až z Mostů u Jablunkova. Obě uskupení tvoří nadšenci pro historii a jak vyplývá už i z názvů jejich organizací, tematika obrany hranic je jejich doménou. Drželi čestnou stráž u kříže i památníku během slavnosti a postarali se také o čestné salvy z historických zbraní. Svou přítomností, oděním i salvami nás dokonale přenesli do časů dávno minulých. To však ještě nebylo všechno. Od Břeclavi přijeli na slavnost další dva nadšenci pro historii – samotní husaři. Ti přijeli ke Kalvárii na koních dokonce i s „depeší od Marie Terezie“, která se také po mnoha letech od bitvy doslechla o hrdinství někdejších obránců hranice a vyslala do Hrozenkova posly s poděkováním.

Pro účastníky akce bylo Obcí Starý Hrozenkov připraveno pohoštění u památníků a na závěr i raut na rekreačním středisku Kord.

Všem realizátorům a pomocníkům, kteří se zasloužili o vytvoření těchto krásných památníků, patří velké díky.

Kalvárie Kopanice

památník a kříž k počtě hrdinům bitvy ve Starém Hrozenkově L.P. 1663

Slavnost odhalení a svěcení v neděli 5. října 2025

10.30 mše za padlé obránce hranice v kostele
Narození Panny Marie ve Starém Hrozenkově

13.15 sraz na parkovišti u celnice – odtud krátký průvod (100 m) k novému kříži u dolního rybníku

13.30 svěcení kříže v místě předpokládaného hromadného hrobu obránců hranice

14.00 přesun k památníku Kalvárie Kopanice na druhé straně rybníku (300 m)

14.30 odhalení a svěcení památníku za účasti hostů

15.30 předpokládané ukončení a rozloučení

Účinkují: Dechová hudba Hrozenčané, DFS Kopaničárek, Ženský sbor Čečera, Mužský sbor z Vápenic, Valašský sbor portášský Valašská Bystřice, Metošé. Moderuje: Ladislav Běhůnek.

Památník Kalvárie Kopanice byl zhotoven podle původního návrhu akademického sochaře Jiřího Beránka (1945–2021). Na realizaci se podílel jeho syn Šimon a synovci Jaroslav a Jiří Bímovi. Dubový kříž vytvořil Jaroslav Bím.

Srdečně zvou: Obec Starý Hrozenkov, Farnost Starý Hrozenkov, Muzejní spolek Aloise Jaška v Bojkovicích. Na projektu také spolupracovali: Pavel Lukáš, MUDr. Antonín Karásek, Prof. PhDr. Josef Unger, CSc., Bohumil Staník, MUDr. Jindřich Navrátil, IS Kopanice. Poděkování patří všem, kteří na realizaci památníku přispěli.

Poděkování samozřejmě patří i všem dárcům, kteří tento monument podpořili.

A velké díky i všem účinkujícím a pomocníkům na slavnosti, kteří se zapojili a pomohli se zajištěním celé akce i dotvořením atmosféry. Ať už to byly výše zmíněné spolky, naši muzikanti, folklorní sbory a soubory i ti ostatní, kteří pomáhali s tím, co bylo zrovna potřeba – členové zastupitelstva, pracovníci obce, hasiči, kuchaři, čišníci, kameramani, zvukař, grafik či další pomocníci a dobrovolníci.

Atmosféru této výjimečné slavnosti si můžete připomenout na fotografiích Martina Štechera. Také děkujeme za krásnou fotoreportáž.

Za realizátory Renata Vaculíková IS Kopanice

SPOLKOVÁ ČINNOST

Dětský den 2025

Dne 28. června 2025 jsme spolu s mysliveckým sdružením pořádali pro děti z regionu Dětský den, který se velmi vydařil hlavně kvůli příznivému počasí a bohatosti programu. Pro děti bylo připraveno klasické slaňování, střelba na terč ze vzduchovky, opékání špekáčků, malování pro děti a nafukování balonků, skákací hrad, cukrová vata, stánek s hračkami, dětská animátorka Aneta Janovská s poutavým programem, a nakonec očekávaná koupel v pění. Myslivci ukázali výstavu trofejí s odborným výkladem a prováděli znalostní soutěžní hry. Celou akci završila policie se zadržením pachatele pomocí služebního psa a také celní správa se svou prezentací.

Na závěr bych chtěl poděkovat všem organizátorům, za perfektní práci při organizaci tohoto dne.

Bártek Jaroslav

Janek Michalec (*1933, †2005)

❖ Maminka Pavla Michalcová pocházela z Hrozenkova. Osud ji zavál do Krkonoš, ale mne a bratra Petra porodila v Uherském Hradišti. Pupeční šnůra k Bílým Karpatům a zejména Hrozenkovu zůstala dodnes.

Maminčini sourozenci a mezi nimi námi oblíbený „strýc Janek“, nám dali mnoho krásného v dětství a do života. Od narození jsme se na Hrozenkov rádi vraceli, ať to byly prázdniny či rodinné oslavy a chaloupka za mostkem nám vždy byla dobrým zázemím. Vždy přítomná, moudrá a skromná, pracovitá babička Anežka a Jankovy legrácky.

Vzpomínky na dětství dodnes vyvolávají úsměv. V mnoha příhodách hrál strýc Janek svoji nezastupitelnou roli. Ač postižen zraněním v dětství, kdy přišel o pravou ruku, naprosto s přehledem zvládal veškeré dovednosti a odvedl svoji práci pošťáka na Kopanicích. Mikulčín vrch a Vyškovec, to byl jeho celoroční terén, a dodnes na něj starousedlíci vzpomínají: „Janek Hrmela“ často zazní.

Zprvu s dlouhým pláštěm, později v lehčí uniformě obcházel kopce a pro každého měl dobré slovo a noviny v kožené brašně. Znal Kopanice jako málokdo, zajímal se o jejich historii. Měl prochozené i neobvyklé lokality související s minulostí. Znal hodně o kopaničářské výšivce, jejím významu a různorodosti. Rád o tom s přáteli diskutoval. My děti jsme to vnímaly jako běžnou součást pobytu na Hrozenkově u babičky, později u Janka v jeho domku, který si postavil za pomoci bratrů a přátel. Byl velmi uznávaný včelař a jeho med byl vyhlášen svou kvalitou a chutí. Pro nás děti to byl všelék.

Měl až 60 včelstev, kolikrát jsme chytli žihadlo. Vypadám dodnes jak Číňan pár minut po bodnutí. Měli jsme z včelek vždy respekt a Janek nám o nich krásně vyprávěl. „Včela nechcípne, včela umře!, když vám dá žihadlo. To si pamatuj!“ Pravda, tehdy mne to až tak nemrzelo, ale teď vím, jak potřebná je každá včelka pro nás lidi.

Starší generace si vzpomene postavu vždy upraveného Janka, jak prochází uličkou, či po dědině, někdy se síťovkou se žlutou nebo oranžovou limonádou. Ty nám nosil o prázdninách.

Nás děti zlobil kudy chodil, nikdy jsme nevěděly, co vymyslí. Jeho nápady byly nevyzpytatelné. Strašil nás pod oknem po klekání. Houkal, kvičel, bouchal. Pokřikoval do roury v potoce před domkem, když viděl, že půjdeme kolem. Klekánice, strašidla, vlkodlak byli na denním repertoáru. Babička ho napomínala: „Tož Janko, nechaj ty děcka na pokoji!“ On se mohl potřhat smíchy. Milovali jsme ho pro jeho veselou povahu. A nežaloval!

Pamatuju, jako šestiletá jsem doma v Krkonoších spala v dětské posteli a probírala jsem se nad ránem. Na lavici ležel fousák: „Ty jsi čert?“ ptala jsem se ho, a on říká: „Nee, nejsu,“ strašně se smál. Poznala jsem Janka a usnula. Dojel vlakem v noci do Jablonečka a došel pěšky 5 km k nám. Mamka nic netušila, nikdy na dlouho neopouštěl včelky a mobily tehdy nebyly. Znal houby a když nikdo, Janek hříby donesl. Ta jeho místečka nikdy nezklamala.

Učil nás poznávat okolí, Hrozenkov, Trenčín. Dohlížel při našem dovádění na rybníku.

Čas utíkal a Janek zůstal svobodný. Jeho respekt k lékařům byl specifický. Díky svým zálibám měl mnoho přátel a nebylo dne, aby nebyl někdo na besedě.

Byl moudrý, sečtělý, měl nadhled, a bezpečně poznal lidskou hloupost.

Já se svými dětmi na Hrozenkov stále dojíždím. Zažily též několik Jankových vtípků, navyládal jim o vodníkovi pod mostem a rouru též vyzkoušel. Vypadal v tom křoví jak strašidlo. Tentokrát jsem se ptala já, kdy dostane rozum?

Děti hleděly jak plši a nechtěly kolem potoka chodit.

Když jsem vzala kamarádky na Kopanice, valil jim do hlavy „mátohy“ při koštu medoviny. Bylo mi divné, kam zmizely, ty kamarádky. Seděly u něho/maminky od dětí, pusy otevřené a věřily mu každé slovo. Vše říkal se smrtelně vážnou tváří, nehnul se ani sval.

Bohužel, moje vnoučata se se strýcem Janekem nesetkala, ale na Hrozenkov ráda jezdí. Též budou mít na co vzpomínat a poslouchají vyprávění o lidech, tradicích, Jankových nápadech, poznávají Kopanice, těší se na naše milé sousedy a vždy mne dostanou: „Babi, může s námi za rok Zorka s Hátou a druhou babičkou?“ Letos Zorka: „Babi, můžu si vzít za rok kamarádku?“ Stává se z nás malé „letadlo“.

Domeček, ve kterém strýc Janek vyrůstal, zůstal Zdenkovi, Jankovu synovi. Ten jej citlivě uchovává dál. Sám si postavil svůj domek za pomoci rodiny a přátel.

neteř Jana, dcera Jankovy sestry Pavly

❖ Strýce Janka jsem poznala jako malá, když jsme s našima a babičkou Pavlou každý rok jezdili na Hrozenkov na „Dušičky“. Leta jsme se scházeli celá velká rodina v domku po prababičce Anežce. Strýc bydlel ve svém domku v zadu. Mamka u něj po příjezdu začala uklízet a mě pověřila, ať buď žehlím jeho košile, nebo vytrů. Cítila jsem, že je strýc nervózní, když mne viděl s hadrou, nebo žehličkou. Vždy se ušklíbal a třeba na mne zpoza rohu houknul, nebo zakvíknul, abych se lekla ☺.

Můj bráška Janek byl hrdý, že se jmenuje jako strýc, a každého, kdo ho oslovil např. „Honzičku...“, opravoval, že je Janek. Když jsme dorazili na Hrozenkov, pamatuji tu odbočku doprava před kostelem, a jak už jsme jako děti křičely na tatku: „Tati, ted' odboč!“ A jak jsme přejeli most a čekali, kde se Janek objeví. Očekávali jsme, že na nás někde bafne.

Když jsme si čistili zuby u potůčku, Janek jako duch došel k rourě na druhém konci a zavyl na nás, jako vlk. Ač jsme to už znali, vždy jsme se lekli. Milovala jsem, když nás vzal na výlet a vyprávěl o místním kraji, o mezilidských příhodách, bohyních, o zdejší jedinečné přírodě. Ukazoval nám brouka roháče a vejce užovky obojkové v potoce. Vypravoval o kamenech a vesmíru. Měl hodně knih, ve kterých jsme rádi listovali. Pamatuji, že za ním často někdo přišel a povídali si buď u plotu, nebo s hrnkem kávy u stolu v kuchyni. Na stole nikdy nechyběl med. Bral nás s kuklou ke včelám a my obdivovali, jak to, že ho jejich štípnutí nebolí.

Na Janka vzpomínám jako na moudrého strýce, který nás měl rád. Vyzařoval klid a měl ohromný životní nadhled.

Pavčina, vnučka Jankovy sestry Pavly

❖ Už napořád si ho budu pamatovat a vybavovat, jako vysokého, urostlého muže výrazného vzhledu. Jako všichni jeho sourozenci (pro mě tety a strýcové a moje maminka), měl uhrančivé oči, černé vlasy a byl vskutku nepřehlédnutelný. I proto, že mu chyběla jedna ruka a vždy mě jako dítě fascinovalo, že i přes tento handicap, byl šikovný a soběstačný. Žil svůj život ve Starém Hrozenkově, kam jsme za ním a babičkou Anežkou, občas jezdili.

Nepřeháním, když řeknu, že jsem vyrostla na chlebu s máslem a jím stáčeném tmavém lesním medu. Dodnes cítím tu chuť na jazyku. Ten med byl prostě vynikající.

Byla jsem hodně malá, ale pamatuji si Jankovy různé legrácky, kterými nás obveseloval. Nejvíce se mi vryla do paměti jeho hláška o hovnu s krvavými očima, které se mělo údajně nacházet pod dřevěným mostkem z babiččiny chalupy. Taký nezapomenu na upřímný smích babičky Anežky, když jsem jí řekla, co se pod mostem nachází...☺.

Ten kraj Kopanic je čarovný a opravdu specifický a lidé, kteří se v něm narodili, si s sebou nesou specifické rysy osobnosti. Ač vypadají drsně až nepřístupně, opak je pravdou. V nitru jsou velmi laskaví a citoví lidé s velkým, čistým srdcem, kteří se dokážou rozdat i s tím málem co mají. Jsou pracovití a nezdolní. A takový byl i Janek, který ten svůj kraj miloval, a ctil. Dokázal o něm vyprávět a psát.

Čas mě postupně posunul do role manželky a matky, a i když jsme se s Janekem už nevidali často, vybavuje se mi ještě jedna z posledních vzpomínek. Když se mi narodil starší synek, dostal jméno Boleslav. Moji rodiče pak tuto novinu volali i Jankovi a mě nesmírně potěšilo, když mi pak řekli, jak byl Janek ze jména našeho synka nadšený ☺.

Za další dva roky jsem čekala druhého synka, ale těsně před jeho porodem Janek zemřel. Bylo to v zimě. Já jsem si ve vysokém stupni těhotenství netroufla jet na jeho pohřeb. Dodnes mě to neskutečně mrzí, ale vím, že se Janek na mě nezlobí, protože mi za sebe poslal svou reinkarnaci v podobě našeho Šimona. Stejně originálního, specifického a laskavě urputného, který si jde svým životem jako Janek.

neteř Kateřina – dcera Jankovy sestry Andy Sedlářové

Vzpomínka na Janu Babrnákovou

Toto číslo obecního zpravodaje věnujeme s úctou a vděčností paní Janě Babrnákové, která byla členkou naší redakční rady a současně zaměstnankyní obce. Jana byla velmi spolehlivým, aktivním a zodpovědným členem týmu. Její názory, připomínky a postřehy nám pomáhaly tvořit zpravodaj tak, aby byl pro čtenáře přínosný, upřímný a živý – stejně jako ona sama.

Touto formou jí chceme poděkovat za čas, který nám věnovala, za práci, kterou pro obec vykonávala, i za lidskost,

s jakou to dělala. Věříme, že by se na nás nezlobila, kdyby věděla, že na ni vzpomínáme právě tady, ve zpravodaji, který pomáhala tvořit. A možná na nás bude odněkud dohlížet a hlídat, jestli to děláme dobře – protože jak se říká, kdo odejde z očí, neodchází ze srdce.

Děkujeme, Jani.

S úctou a vzpomínkou – kolegové, přátelé a Obec Starý Hrozenkov

Jana Babrnáková

Narodila se 17. října 1969 v Uherském Hradišti do učitelské rodiny Jana a Marie Rapantových. Zpočátku bydleli v učitelském bytě ve škole ve Starém Hrozenkově, kde později navštěvovala i školní docházku. Se svým starším bratrem Mariánem tvořili nerozlučnou dvojku – od vymýšlení nevymyslitelných věcí, přes starání se o malou sestřičku Štěpánku, až po důvěrné rozhovory o milostných scénářích a řešení všemožných životních situací. Rodina Rapantova se odjakživa věnovala folklorní činnosti ve Starém Hrozenkově, a nejinak tomu bylo i u Janky. Zanedlouho se stala tanečnicí a zpěvačkou v souborech Kopaničárek a Kopaničár. Později studovala gymnázium Jana Amose Komenského v Uherském Brodě, kde nechyběla ani ve školním folklorním souboru Jakub, v němž naplno rozvíjela svou taneční vášeň. Po maturitě měla v plánu pokračovat na vysoké škole v Praze, avšak životní láska přišla nečekaně na fotbalovém zápase na Žitkově. Svatba Janky Rapantové a Juliana Babrnáka se konala ve Starém Hrozenkově. Po narození syna Julka se rodina přestěhovala do Horného Orechového u Trenčína do rodičovského domu Juliana a později se narodila dcera Johanka. Janka si zde velmi oblíbila rodinnou atmosféru celé ulice, kde v každodenním životě spolu sdíleli práci i příležitosti k oslavě. Po letech se rodina přestěhovala zpět do Starého Hrozenkova, do domu pod školou, jehož zdi znaly děti ze školy jako své vlastní boty – důmyslný prostor k prozkoumání a hrám, který v průběhu let rostl spolu s nimi. Postupem času Janka přesvědčila manžela Juliana, aby namís-

to fotbalu trávili společné chvíle tančením v Kopaničáru. Julian jí zase představoval krásy mysliveckého světa a Janka ho často doprovázela na mysliveckých výstavách či nočních pozorováních na posedu. Pokud to čas dovolil, nechyběla na žádném folklorním festivalu v okolí či plesové zábavě. Ani dovolenou netrávila opalováním na pláži, ale spíše turistickými výlety. Dlouhé roky Janka pracovala na celnici ve Starém Hrozenkově ve špedicích a směnárně, po jejich uzavření pak ve Zbrojovce v Uherském Brodě, Luhačovicích a nakonec na Kordárně. Nenápadně jí síly ubývaly, aniž by si toho kdokoli všiml, protože každou nesnáz překonala písničkou, až najednou její písnička ztichla v jejich 55-ti letech tam, kde se narodila.

dcera Johanka za rodinu

PŘÍRODA

Houbařská exkurze

Ani tu jsem si letos nemohl nechat ujít.

Měla se konat tuto neděli nad Starým Hrozenkovem.

Ráno uvedeného dne se za jeho motorestem shromáždilo několik desítek zájemců se zájmem sběru hub a přirozeně

i navazující mykologické informace. Šlo o muže i ženy mladšího či středního věku, já byl výjimkou.

Nechyběly ani děti.

Exkurzi měla vést paní Blanka Chlebková z mykologického kroužku v Uherském Brodu.

Ta se spolu s paní Renatou Vaculíkovou z infocentra ve Starém Hrozenkově ujala úvodního slova.

Bylo nám doporučeno, abychom se pokud možno při exkurzi drželi pohromadě, neboť hledání ztracenců v okolních rozsáhlých lesních porostech by bylo velmi náročné.

V duchu jsem nad tímto požadavkem mávl rukou, je ostatně otázka, jestli by se měli důchodci v mém pokročilém věku vůbec vyhledávat.

Berte to jako ironii.

A pak už jsme se vydali lesní pěšinou vzhůru svahem lokality Bedové, nad kterou kdysi na loukách sbírala své byliny „Žitkovská bohyně“.

Následovaly četné zastávky, na kterých nás paní Chlebková fundovaně seznamovala s prvními mykologickými úlovky.

Každý nalezený exponát odborně pojmenovala a zasvěceně k němu dodala několik zajímavostí.

Nespokojovala se jenom běžným náhledem na houbu, ale pečlivě k ní vždy přivoněla, případně nařízla za účelem zjištění charakteru její dužniny.

Doporučovala nám u holubinek případně i její ochutnání.

Já sám jsem několik rodů hub poznal, ale na jejich druhové pojmenování si už většinou netroufal.

Pravda, před šedesáti lety jsem dostal na fakultě od zkoušejícího mykologa chvalitebnou, ale za ten dlouhý čas se mně vědomosti do značné míry ze šedé kůry mozkové již vytratily.

V průběhu další cesty se účastníci exkurze záměrně rozptylovali do smrkových porostů, aby se záhy navraceli k paní mykoložce k ozřejmění nálezu.

A nebyli rozhodně zklamáni, až na nečetné výjimky si poradila s každým doneseným kouskem.

Nedalo mně to a zkusil jsem štěstí v hledání sám.

Volil jsem trasu přirozeně co nejvíce osamocenou, která dávala jistou naději na úspěch.

Mezi houbaři je přece zcela pochopitelné, že jedinci či skupinky pátračů se v lese navzájem vyhýbají co nejvíce.

Kromě několika nevelkých hřibů žlutomasých jsem ale vyšel se svou snahou něco většího najít naprázdno, přiznávám.

Většina ostatními houbaři nalezených hub byla jedlá, jen některé by se jíst nedaly, prostě by nebyly jazyku libé.

Kdysi jsem měl problém s václavkami, nepříliš důkladně jsem je považoval a pak za pár hodin mně nebylo volno.

Výčet určovaných hub byl ale více jak úctyhodný.

Naším očím byly postupně paní Blankou představeny bedly, žampiony, ryzce, suchohříby, lakovky, václavky, špičky, kuřátka, pavučince, holubinky a mnohé další. A to nejenom rodem, ale zařazením i druhově.

A jelikož počty druhů u jednotlivých rodů dosahují často desítek i stovek, jsou znalosti mykologů obdivuhodné.

Z jedovatých hub stála za zmínku snad jen muchomůrka červená, hlavně pohled na ni byl působivý, sibiřští šamani by už určitě věděli, jak s ní naložit...

Teprve asi po půlhodině kdosi přinesl z lesa většího praváka. Nahlížejících párů očí bylo hodně, i můj zrak byl tímto náletem evidentně potěšen.

V průběhu dalšího času se ke mně hlásili i dva moji bývalí studenti, „dali“ jsme spolu řeč o gymnaziálních kantorech, většinou s pozitivními vzpomínkami na ně.

Netrvalo už pak dlouho a přiblížili jsme se k vrcholu kopce, poblíž kterého jsem spatřil hraniční kámen.

S hledáním hub na Slovensku jsem tentokrát nepočítal, a tak jsem po pohledu na časoměr začal zvažovat návrat do obce. Následně došlo k realizaci uvedeného záměru, ale ještě před ním jsem se u rybníku zastavil při Kalvárii, vzpomínkového památníku.

Kopanická Kalvárie vznikla na počest Valachů, kteří v bitvě dne 6. října 1663 hrdinně bránili průsmyk u Starého Hrozenkova před přesilou Turků a Tatarů.

Nedávno se u ní odehrál i vzpomínkový ceremoniál.

Jaromír Slaviček

Poznámka pořadatele: Exkurze Za Houbami Kopanic proběhla v neděli 12. října 2025 a s naší skvělou průvodkyní houbařkou Blankou Chlebkovou jsme se vydali kolem dolního rybníka do Bedového. Moc děkujeme Blance i všem účastníkům za hojnou účast i milou společnost. A panu Jaromírovi Slavičkovi děkujeme za hezký článek. Poděkování i Zlínskému kraji, který naši exkurzi spolufinancoval.

Renata Vaculíková za IS Kopanice

Objevujeme geologické zajímavosti Kopanic a okolí

(ve Starém Hrozenkově 7. listopadu 2025)

Informační středisko pro rozvoj Moravských Kopanic zahájilo v loňském roce spolupráci s geoložkou Muzea jiho-východní Moravy ve Zlíně paní Andreou Dovicovou. Spolupráce se nám velmi zalíbila a jelikož je v regionu celá řada geologických zajímavostí, pro rok 2025 a 2026 jsme připravili již celý projekt s geologickým zaměřením, v rámci

něhož zrealizujeme několik exkurzí do okolních lomů pro školy a veřejnost, připravujeme také přednášku o sopkách na Uherskobrodsku a brožurku k uvedenému tématu. Projekt spolufinancuje Zlínský kraj a podporu pro něj nedávno schválil také Mikroregion Bílé Karpaty.

První projektovou akcí byla v roce 2025 geologická exkurze pro naši základní školu.

19. června jsme se s paní Dovicovou a žáky osmé a deváté třídy ZŠ Starý Hrozenkov a jejich učiteli vydali na geologický průzkum našeho lomu Skalky.

Další akce se konala 26. října, ta už byla pro veřejnost a byla to už taková větší výprava. Navštívili jsme tentokrát lomy Rasová, dva méně známé staré lomy pod Bučníkem a lom Modrá voda. Ušli jsme asi 10 kilometrů, hledali jsme rozličné horniny a minerály, vyzkoušeli jsme si práci s geologickým kladívkem v terénu, naučili jsme se, jak se zorientovat v geologických mapách a dověděli jsme se plno dalších zajímavostí týkajících se dávné historie regionu i přírody. Zvládli jsme navštívit ještě i pozůstatky hrádku Zuvačov, jen z dálky nakouknout do stále aktivního lomu Bučník, opět špekáčky. Bylo to skvělé a skvělá byla i naše průvodkyně, nálada a taky všichni malí a velcí účastníci, kterých bylo skoro padesát. Všem moc a moc děkujeme!

Obrovský zájem o naši exkurzi a nadšení všech zúčastněných nás opravdu překvapily a moc potěšily. Další exkurze chystáme zase na jaro. Zájemci už se hlásí od podzimu. V zimě by měla být ještě také u nás přednáška o zdejších sopkách.

Děkujeme za podporu projektu Zlínskému kraji i Mikroregionu Bílé Karpaty.

Pokud byste chtěli tento projekt také podpořit, určitě nám moc pomůžete. Dotace nám nepokrývají 100% předpokládaných nákladů, vždy musíme dokládat i povinné spolufinancování z jiných zdrojů, které nám stále schází. Část nákladů je hrazena z vložného na exkurze, i tak však nám získané prostředky na dofinancování celého rozpočtu ještě scházejí.

Renata Vaculíková

Další spolupráce s ekologickými zemědělci v regionu i na Slovensku

(6. listopadu 2025 ve Starém Hrozenkově)

Informační středisko pro rozvoj Moravských Kopanic se dlouhodobě věnuje i podpoře a osvětě v ekologickém zemědělství. V roce 2025 tomu nebylo jinak. Opět v rámci svých projektů zrealizovalo ve spolupráci s ekologickými zemědělci a zpracovateli několik oblíbených akcí pro veřejnost i zemědělce a školy – například dnů otevřených dveří a exkurzí. Některé akce se už staly stálicemi, další jsou nové.

Z těch tradičních jsme opět spolupracovali na Dnu otevřených dveří na Levandulové farmě ve Strání (5. července), na ekofarmě Květomluva ve Vlachovicích (6. září), na Hospodářském dnu na ekofarmě Agrofyto v Lidečku (11. října) a v Zahradě Blažejovce u Valašských Klobouk na konci září (20. září). Tyto akce jsou velmi oblíbené, navštěvují je už na těch větších farmách i tisíce lidí. Zmínili jsme je podrobněji i v předchozích číslech zpravodaje.

Nově jsme nabídli letos zájemcům exkurze do ovocné školky a ekosadu Radima Peška v Bojkovicích. Původně jsme uvažovali spolu s majiteli o jedné exkurzi, ale zájemců bylo tolik, že nakonec proběhly dvě a už se připravují další i na příští rok. Konaly se 17. srpna a 20. září. Radim Pešek představil účastníkům podrobně i názorně různé školkařské činnosti, nechyběly bohaté ukázky a ochutnávky různých druhů a odrůd ovoce, prohlídka školky a prodejny, vydali jsme se i do ekosadu.

25. září jsme se zase vydali s ekologickými zemědělci a zpracovateli našeho regionu na Slovensko na odbornou exkurzi na Farmu Beckov na Slovensko. Čekalo nás tam vřelé přijetí, rodinná atmosféra, šikovní, ochotní a nadšení lidé, spousta inspirace, zajímavých informací, nápadů i výborné občerst-

vení i milé dárky z vlastní produkce. Obdivovali jsme široké spektrum aktivit farmy i dalších propojených rodinných firem Ovocňák a TOKO AGRI a.s.

Ochotně nám vše představili, předvedli zpracovnu ovoce, techniku i Farma boxy (výdejní automaty pro faremní produkty). Vydali jsme se i za kravičkami. Mají šlechtitelský chov plemene Charolais. Zabývají se i zpracováním a prodejem hovězího masa. Věnovali se nám majitelé a snad i skoro všichni zaměstnanci, bylo to velmi inspirativní a příjemné.

V roce 2025 se nám také podařilo ve spolupráci s ekologickým zelinářstvím Josefa Košaře a ZŠ Lukov u Zlína rozjet velmi pěknou aktivitu – pravidelné exkurze s praktickou výukou ekologického zahradničení pro děti základní a mateřské školy v Lukově. Stěžejní osobou byla dcera pana Košaře Markéta Doras, která si vzala praktickou výuku dětí na starost. Od února do října tak děti pravidelně navštěvovaly pozemek-nazvaný Zahrada pod vrbou, který pan Košař vyčlenil pro tyto aktivity. Na jaře to byly dokonce všechny třídy školy, které se každý měsíc na pozemku střídaly. Na podzim se přidala i zdejší mateřská škola. Děti se zde učily vše potřebné pro ekologické zahradničení – přípravu půdy, kompostu, setí, sázení stromů, pletí, tvorbu hrází na potůčku, na podzim si také sklizené brambory opekly na ohni a vařily kotlíkový guláš. Aktivita zaujala i obec Lukov, která také projekt finančně podpořila. Část aktivit probíhajících na zahradě na jaře jsme podpořili z projektu Zaměřeno na ekologické zemědělství ve Zlínském kraji, který spolufinancuje Zlínský kraj, podzimní část aktivit pak z projektu, na který jsme získali podporu KEZ o.p.s. a PRO-BIO RC Bílé Karpaty. Projekt podpořili i další podnikatelé z blízkého okolí. Všem děkujeme! Velikánské poděkování patří zejména paní Markétě Doras, která vše výborně koordinovala a také její rodině a ekofarmě jejího tatínka Josefa Košaře, bez jejichž zájmu, vstřícnosti, obětavosti, času a energie by se tato aktivita naprosto nedala zrealizovat. Věříme, že tato činnost má v dnešní přetechizované virtuální době velký smysl a význam nejen pro děti, ale i pro dospělé. A děkujeme i základní a mateřské škole, které se aktivně do projektu zapojily. Snad se uvidíme i příští rok.

Jako takový bonus jsme pro školu zařídili ještě exkurzi ke známému ekologickému producentovi čajů, bylin a dalších výrobků SONNENTOR v Čejkovicích u Hodonína, kam se chystáme 14. listopadu.

Renata Vaculíková

Zahradnický rok s dětmi

Komunitní Zahrada pod vrbou v Lukově, která existuje díky podpoře Zahradnictví Josefa Košáře, se v roce 2025 účastnila dvou zajímavých projektů.

Na jaře se jednalo o projekt „Zaměřeno na ekologické zemědělství ve Zlínském kraji“, který spolufinancoval Zlínský kraj a Obec Lukov. Nositelem obou projektů bylo Informační středisko pro rozvoj Moravských Kopanic ze Starého Hrozenkova.

Do této pilotní verze se zapojila ZŠ Lukov a to od února do června. Cílem projektu bylo seznámit žáky s průběhem zahradnického roku. V úvodu bylo důležité poukázat na zajímavý vývoj zemědělství v obci Lukov ve vztahu k hradu Lukov a zámku Lešná. Také na zásadní změny rázu krajiny v souvislosti se vznikem JZD. Díky hospodářství Josefa Košáře, fungujícímu dle tradičních zvyklostí, mohly děti na vlastní oči srovnat různorodost zemědělské činnosti ve velkém, středním a malém měřítku. Žáci prvního a druhého stupně si mohli na vlastní kůži vyzkoušet základní práce na pozemku komunitní zahrady, od rytí záhonků, založení kompostu, setby zeleniny a její následnou sklizeň, až po údržbu prostoru potoka a výsadbu švestek v aleji. Tento jarní cyklus byl zakončen Dnem otevřených dveří na Zahradě pod vrbou, kdy byly po celé zahradě k dispozici různá stanoviště a hry s ekologickou tematikou. Dne se zúčastnil také Klub maminek Lukov, žáci prvního stupně ZŠ Lukov a děti předškolního věku z MŠ Lukov.

V průběhu letních prázdnin se rozhodlo, že i když školní rok neodpovídá roku zahradníka, v projektu by bylo škoda nepokračovat.

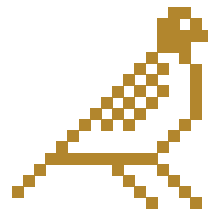
A tak v září a říjnu proběhl druhý, podzimní cyklus zahradnických prací pod projektem „Podpora ekologického zemědělství ve Zlínském kraji a na Hodonínsku v roce 2025“, který financoval KEZ, o.p.s. a PRO-BIO RC Bílé Karpaty. Do projektu se zapojila předškolní třída MŠ Lukov a žáci prvního stupně ZŠ Lukov.

Oživily se zapomenuté tradice, jako pečení brambor v popelu a sklídila se podzimní úroda, kterou si žáci vypěstovali v průběhu roku. Velké nadšení sklídila přítomnost pasoucí se kozy ze stáda Josefa Košáře, kterou žáci krmili a také dojili.

Tento projekt je důkazem toho, jakou důležitou roli v životě dětí má výuka v přirozeném prostředí, kde si mohou nové znalosti přímo osahat a zakusit na vlastní kůži. Hrabat se v hlíně holýma rukama, vidět jak hluboko rostou kořeny a jak žízaly kypří kompost. A hlavně, že o půdu je třeba pečovat...

S pozdravem

Markéta Doras

Nečekaná „košíkářská mini škola“ v Hrozenkově

Informační středisko pro rozvoj Moravských Kopanic uspořádalo na jaře na zkoušku první kurzy pletení z proutí s manželi Beňovými ze Slovenska, kteří se košíkářství věnují už mnoho let. Ve výrobě košíků se nakonec překvapivě pokračovalo v Hrozenkově i na podzim, protože jednak mnozí z těch, kteří absolvovali kurz pro začátečníky, se pro toto krásné řemeslo nadchli a chtěli pokračovat, ale zájem byl i od dalších začátečníků. Třetí kurz (pro začátečníky) tak proběhl na kempu u rybníka 9. listopadu a čtvrtý pro pokročilejší 23. listopadu.

Od misky se vytrvalí účastníci pod dozorem skvělých učitelů Zuzanky a Petera propracovali přes kulatý košík postupně až ke složitějšímu oválnému a ošatkovému košíku. Někteří si na posledním kurzu vyzkoušeli dokonce i výrobu hvězdiček z proutí, které jistě krásně ozdobí třeba vánoční stromeček. Jinak video s návodem na tvorbu hvězdiček z proutí najdete i na našem facebooku, tak si to můžete vyzkoušet případně i doma. Pokročili by se příště chtěli pustit dokonce už i do asymetrického košíku.

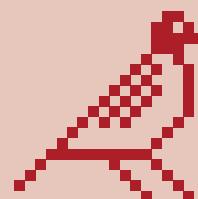
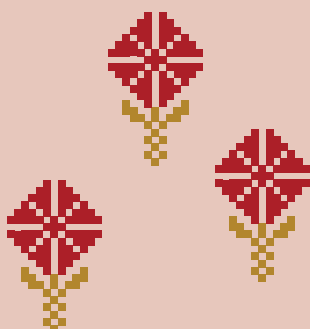
Nadšení účastníků nás moc těší a jsme rádi, že chtějí pokračovat i v příštím roce. Na jaře bychom proto rádi uspořádali další kurzy-opět něco pro začátečníky i pro pokročilejší absolventy. Je to opravdu krásná ruční práce s krásným výsledkem, a tak se moc se těšíme na další pletení i společně strávený čas. Dostali jsme od našich lektorů také proutí na vysazení, abychom měli do budoucna zdroj materiálu i pro samostatné tvoření.

Kurzy probíhají v malých skupinách maximálně do 10 osob, aby se lektori mohli všem účastníkům opravdu věnovat. Pokud byste měli zájem o podobný kurz, určitě nám dejte včas vědět, abychom vám rezervovali místo a mohli dle počtu zájemců domluvit případnou další výuku.

Děkujeme našim učitelům za skvělé vedení i trpělivost, účastníkům za účast a nadšení, všem pak za milou společnost a příjemně strávený čas. Obci Starý Hrozenkov patří poděkování za poskytnutí příjemných prostor pro kurz, kde se nám výborně plete.

Těšíme se na viděnou příště.

Renata Vaculíková IS Kopanice

30 let malé venkovské neziskovky na Moravských Kopanicích

27. září 1995 vznikla ve Starém Hrozenkově malá nezisková organizace nazvaná **Informační středisko pro rozvoj Moravských Kopanic** (zkráceně také *IS Kopanice*). Letos tak slaví už své krásné 30. narozeniny.

Původně to byla nadace, v roce 1999 však musela být přeregistrována na obecně prospěšnou společnost, protože změna legislativy předepisovala nadační jmění, které tato nová organizace neměla. Zakladatelů střediska bylo v roce 1995 několik, po transformaci na obecně prospěšnou společnost zůstali (od roku 1999) už jen dva zakladatelé – PRO-BIO Svaz ekologických zemědělců se sídlem v Šumperku a Obec Starý Hrozenkov.

Na počátku byl vedením Informačního střediska pověřen Milan Drgáč, který patří mimo jiné k zakladatelům ekologického zemědělství v ČR a je také dlouholetým členem rady Svazu PRO-BIO. Proto i řada aktivit této organizace byla už od začátku směřována k podpoře ekologického hospodaře-

1995-2025

Už 30 let jsme tu s vámi.

Díky vám, kteří nám v naší činnosti pomáháte a podporujete nás!

www.iskopanice.cz

ní v regionu. V začátcích pomáhala s rozjezdem organizace dokonce několik měsíců také Američanka Ann Liebenstein, která byla členkou Amerických mírových sborů. V roce 2004 převzala vedení Renata Vaculíková, která je ředitelkou dodnes.

Organizace během svého působení zrealizovala řadu projektů i aktivit zaměřených jak na podporu Kopanic a Bílých Karpat, tak také na osvětu, vzdělávání a poradenství v ekologickém zemědělství, a to v celém Zlínském kraji a na Hodonínsku. Provozuje celoročně i turistické informační centrum, kde nejen poskytuje informace, ale nabízí i různé knihy, propagační materiály a poskytuje služby jako je kopírování, skenování, laminování aj.

Infocentrum tak slouží jak místním obyvatelům, tak i návštěvníkům regionu a zemědělcům.

V začátcích pomáhalo středisko místním zemědělcům na Kopanicích i s vyřizováním dotací, později začalo pořádat s ekologickými zemědělci například dny otevřených dveří na ekofarmách, které realizují dodnes a jsou u veřejnosti stále více populární. Podílelo se třeba i na pořádání několika Bělokarpatských konferencí. V roce 2004 koordinovalo dokonce i prezentaci ekologického zemědělství a Bílých Karpat na ekologickém veletrhu v Lucembursku.

Ve spolupráci s místními obyvateli a dalšími spolupracovníky vydala organizace už i několik publikací: Knihu a CD O Kopanickej řeči (2010), CD Ženského sboru Čechera (2011), knihu a vzorník o lidovém oděvu a výšivkách Kopanic nazvanou Hrozenké šaty (2018), průvodce Poznáváme Moravské Kopanice, brožuru Vzácná květena Moravských Kopanic, nyní připravuje k vydání brožurku o geologických zajímavostech Kopanic a okolí. Vydává a aktualizuje i katalog Kam pro bio ve Zlínském kraji a na Hodonínsku.

Kromě různých exkurzí, seminářů, kurzů, školení, vánočních dílen a výletů pro mateřskou školu a dalších akcí se podílelo středisko třeba i na realizaci naučné stezky Okolo Hrozenka, v roce 2023 zrealizovalo například fotografický workshop inspirovaný tvorbou učitelky a fotografky Kopanic Marie Zavadilové. Z workshopu vznikla v roce 2024 i výstava a k ní byl vydán rovněž katalog fotografií. Od roku 2023 se podílí organizace také i na tvorbě Zpravodaje Moravských Kopanic, který vydává Obec Starý Hrozenkov. Zpravodaj získal v roce 2025 krásné ocenění – Zlatého Cyrila v celorepublikové soutěži v kategorii meziobecní spolupráce. V posledních letech má na starost i řemeslný jarmark na Kopaničářských slavnostech.

U příležitosti tohoto jubilea patří velké poděkování všem kamarádům, spolupracovníkům, pomocníkům, dobrovolníkům i všem těm, kteří středisko během těch let podporovali, ať už osobně nebo finančně. Bez vaší pomoci a podpory by nemohlo fungovat tolik let a nezrealizovalo by tolik zajímavých aktivit. Pokud se vám činnost Informačního střediska líbí a chtěli byste ji podpořit či poslat nám dárek k narozeninám, můžete využít číslo účtu organizace 247 249 887/0300.

Také jsme si dovolili zřídit na portálu Darujme.cz dárcovskou narozeninovou výzvu – prostřednictvím tohoto dárcovského portálu tak můžete rovněž podpořit činnost střediska. <https://www.darujme.cz/projekt/1212056>.

Každý příspěvek je pro nás opravdu velká pomoc. Na všechny dary vystavíme rádi potvrzení.

Zajištění financí na celoroční chod venkovské organizace i na různé aktivity a také na povinná spolufinancování různých projektů a činností není vůbec jednoduchou záležitostí. Předem vám mockrát děkujeme.

Přikládáme ještě pár snímků z archivu.

Renata Vaculíková

Exkurze na farmu pro MŠ
Starý Hrozenkov

Vánoční tvořivé dílny v MŠ

Pomoc obyvatelům s žádostmi
o zemědělské dotace

Semináře o ekozemědělství na TSTTT
v Uherském Hradišti

Biojarmarky na Ozvěnách Hornácka

Minifestival ekozemědělství ve Zlíně

Školení zemědělců k Portálu farmáře

Kurzy vaření z biopotravin na SOŠ
v Luhačovicích

Prezentace regionálního
ekozemědělství na různých akcích

Kurzy pečení kváskového chleba

Prezentace a spolupráce
na Jablečné slavnosti v Hostětíně

Odborné exkurze pro ekozemědělce

Kurzy výroby sýrů

Kurzy vaření z biopotravin

Kurz vaření na ohni s Hugo Hromasem ve Strání

Z Ozvěň Horňácka ve Velké nad Veličkou

Putovní třídní exkurze pro ekozemědělce

Kurzy přirozené komunikace s koňmi (V. Bořánek)

Milan Drgáč na koni – první ředitel střediska

Výběr z archivu střediska

Tři Lucie

Svátek sv. Lucie se slaví u všech evropských národů 13. prosince, to je den před nejdelší zimní nocí. Asi proto je svátek spojován s oslavou návratu světla a delšího dne. Lidská vnímavost a moudrost to vyjadřuje jednoduše v lidovém přísloví: „Lucie, noci upije a dne nepřidá!“

Zvláště v severských zemích, kde je zimní den krátký, se na tento svátek těší všichni obyvatelé velkých i malých měst. Na nádražích, letištích, v obchodních domech i na ulicích potkávají lidé krásné dlouhovlasé Lucie s korunkami se zářícími svíčkami na hlavě a v dlouhé róbě. Ve školách a v úřadech se volí nejkrásnější Lucie. U nás, na Moravě, má svátek sv. Lucie trochu jinou podobu a v krajích se slaví podobně, jen s malými odlišnostmi. Například, na Horňácku, v Louce chodily Lucie i do školy. Vyprávěla mně o tom paní Sečkářová: „Když jsme chodily na Lucu, chodily jsme tak dvě, tři. Vyrezaly sme si z repy zuby a křídlem z husy sme ometaly stěny, aby hospodyň viděla, jak má uklizené. Kde byli neposlušní chlapci, tam sme jich varajků klepaly po prstech, aby sa polepšili. Měly jsme uvázané plachetky na hlavách tak, aby nebylo vidět vlasy, a mokré sme fúkly do múky, abysme měly bílé obličej. Já sem Lucu dělala eště nedávno, dyž sem zastupovala školnicu. Šla sem s mojí švagrovou a neměly sme perútku, tož varajků sme vyplácaly děcka po rukách.“

Na Kopanicích, na Žitkové, chodily vždy tři Lucie. Jedna s metlou, druhá se štětkou a třetí s křížkem. Tiše vešly do stavení, ani nepozdravily, nejdříve obešly pec nebo kamna, aby se podívaly, jak má hospodyně před Vánoci uklizené. A když nebylo, předváděly jí, co má kde zalíčit. Ta co měla štětku, nesla i putýnku s vodou a hned se dala do líčení. Hospodyně jí obyčejně rychle hnala od pece.

Paní Božena Mandincová, která mně o Lucích vyprávěla, nosila s sebou křížek. Ten dávala domácím k políbení. Ale ne všem to bývalo po chuti. „Když nechtěli, tož jsem jim ho nenutila, enom tomu, komu jsem si trúfla. Každého jsem pěkně pohladila. Měla jsem bílé rukavice. To víte, oblečení se těžce shánělo. Bílé rukavičky v té době neměl každý doma. Obyčejně jsme si je půjčovaly od nějaké nevěsty.

Jako Lucie jsme byly pěkně upravené, zahalené do bílé plachty, na hlavě plachetku a obličej jsme si natíraly bílou křídou, rozemletou na kaši.

V některé chalupě seděli lidé potmě. Šetřili petrolej nebo svíčky, protože někdy ani na ty nezbyvaly peníze. A tak jsme potichu vešly, ani neklepaly, ani nemluvíly, a když byla v chalupě tma, rozsvítily jsme si svoje svíčky a vnesly do chalupy světlo. Obyčejně jsme probudily někoho podřimujícího. V jedné chalupě se ptal strýc: „A čo tu chcú ty biélé?“ A tetka, která se potmě modlila růženec, mu povídá: „Čo by

chcely, šak sú to Lucije.“ Jeho odpoveď rozčílila a kričel na babku: „Němodli sa a vyžeň ich ven!“

Když jsme jako Lucie chodívaly večer od chalupy k chalupě, bývala jasná noc a hvězdičky nám svítily nízko nad komínem. Na Kopanicích se věřilo, že když jsme šly zdola navrch, že to lidem přinese štěstí. Nikdy se nechodívalo zdola nahoru.

Nedej Bože, aby někomu posla v následujícím roce kráva. Hned to přičli Luciím. „Tys bola u nás na Luciju. Tys nám polazila,“ obvinily pak dívku, která za nic nemohla. Všechno to obviňování bylo z nevědomosti. Lidé by nikdy nepřiznali svou chybu, vždy se to muselo svěst na někoho cizího, např. na polazného. Přišel, aby jim ublížil, aby jim „polazil“.

Stávalo se, že před nimi zavřeli dveře. Věděli, že se Lucií bojí. Někde je zase neviděli rádi a říkali: „Čo chodzíce po ptaní. Ništ im dědávaj!“ rozkázal hospodář ženě. Jinde je zase obdarovali, většinou penězi. Někdy je za chalupou čekali mládenci, aby je prohnali. Bylo to proto, že chtěli, aby dívky promluvily, jinak celou obchůzku vykonaly mlčky. A když se dívky nechaly poznat, mládenci jim dali pokoj.

Kromě toho, že je Lucie nositelkou světla a bytostí, která trestá neposlušné děti a prohání nepořádné hospodyňky, je patronkou všech lékařů a léčitelů očí. Po svátku sv. Lucie začne pomalu, skoro neznatelně přibývat dne. Lidé si o tom četli ve starých kalendářích a těšili se na přicházející vánoční čas a na nový rok.

Alena Bartošíková

Proč se na svátek sv. Lucie nechodilo do hor...

Tož bývalo to tu zvykem, že sa na Luciju nesmělo chodívat robit do hor. Už staří lidé zachovávali tuto tradici, a tak se to tu na Kopanicích zachovává dodnes. Že, kdo jde na Luciju do hor, že sa ta Lucija na něm pomstí! Povídalo se, že málokdo sa vrátí domů, kdo do těch hor přijde.

Jednou šli dva kamarádi do lesa. Bylo takové mlhavé počasí, jako by Lucija rozhodila na krajinu ten svůj bílý plášť! Celý kraj byl zahalený hustou mlhou, stromy skoro nebylo vidět, a pod nohama čvachtala břečka a bláto. A ten jeden povedá: „Ty počúvaj, je to dzivné, ale já tu čujem něgdze hrac muzigu, jakoby to bolo na svadbe, aj družice čujem spjévac. Ale to něni možné, šak je dněs Lucije a je advent?!“ „No, je to tak, já to též čujem a čujem. Čo by to mohlo byc?!“ A celou cestu tu muziku slyšel. No, když přišli do hor a jak podřezávali pevný buk, tož ten buk spadl rovnou na toho drevára. Dlouho trvalo, než ho kamarád Mišo vyprostil a namísto kmenů ho vezl domů celého potlučeného a dolámaného. Doktora nevolali a ten nebožák zanedlouho skončil. A tak lidé povídali: „Vidzíš to, keby něšól na Luciju do hor, tož móhol pekně žic.“ A tak lidé dodržují tento starý zvyk a na Luciju do hor raději nechodí.

Alena Bartošíková

O vánočním světle

Kdo by, když navštíví tento kraj, v horské krajině Kopanic nehledal světlo, když se začne snášet soumrak lehce jako pápěří a vy se ocitnete na cestě uprostřed luk na horských stráních většinou neosvětlených. Pak je světlo ozářené horské chaty či hospody jedinou bludičkou v krajině, která prozrazuje lidskou přítomnost. Vezmete za vděk i rozsvíceným oknem v osamělé chalupě, které vám usnadní cestu zpět k lidem. A když se to světýlko najednou ve tmě objeví, je to jako v té pohádce O perníkové chaloupce. Nerozmýšlíte se, přidáte do kroku, spěcháte, abyste byli co nejdříve mezi lidmi.

Jeli jsme jednou ve vánočním čase krajem na samém konci republiky, na moravskoslovenském pomezí, na chalupu. Kraj zvaný Kopanice je pověstný tím, že chalupy jsou rozesety po stráních, vzdáleny od sebe. Samoty jsou skryté pod úbočími, chráněné před severním ledovým větrem. Těžko přetěžko muselo být běžencům z Čechenska, Rumunska, i uprchlíkům z Afghánistánu, a Kurdům, když se tudy potmě trmáceli po lukách i lesem, často i s dětmi. Jedno sotva dvouleté tu prý opustili v nevlídné a mrazivé listopadové noci, když prchali před pohraniční policií. Naštěstí se policii podařilo toho malého běžence

včas najít a podchlazeného ho předat do péče lékařů. Jestli se však dítě dostalo zpět k matce, to jsme se nedověděli.

Byl první svátek vánoční – Boží hod. Zdrželi jsme se na návštěvě a na chalupu, která leží asi kilometr od hranice se Slovenskem, jsme se rozjeli až pozdě večer. Cesta přes Starý Hrozenkov, pohraniční obec, byla klidná, za celou dobu jízdy jsme potkali jen dvě osamělá auta. Dědina byla osvětlená mnoha světly a světýlky a dýchala vánočním klidem. Místní venkovní osvětlení zaplavovalo silnici i domy teplými oranžovými kužely světla, které se odráželo od klenby vytvořené hustou mlhou a tmou a dopadalo zpět na chodník. Rozsvícená okna domů ozařovala trávníky i zahrádky stříbrným jasem a za záclonami zářily barevně rozsvícené vánoční stromky. Napadlo mne, že dnes se už nikomu nechce udržovat tradici zapálených voskových svíček, poněvadž někdo se vždy musí zdržovat v místnosti, aby se nevžňal stromeček a nedej Bůh i celá chalupa! Ani se lidem nedivím, vždyť elektrické svíčky jsou pohodlnější a nikdo nemusí mít strach odběhnout z pokoje. Ale jednu vadu mají – nevoní!

Jeli jsme pomalu a vychutnávali si předvánoční atmosféru i zvláštní pohled na zimní krajinu. Před námi se vynořovaly z husté mlhy svítící dřeviny, smřčky a chvojky osvětlené blízkými světýlky. Z komínů stoupaly k nebi proužky šedého dýmu a celá obec dýchala klidem a mírem Vánoc.

Až k poslednímu objektu před hranicí, motelu a benzinové pumpě byla obec nádherně osvětlena. Motel výrazně září do tmy celou noc a reklama vás zve k natankování benzínu a k občerstvení a kdo nechce pokračovat v cestě, i k ubytování. Musím říct, že se tu zastavuje hodně pocestných, které láká nejen odpočinek, ale i vskutku dobrá domácí kuchyně. Občas se tu zastavujeme pro denní tisk nebo jen tak se občerstvit. Tentokrát jsme měli namířeno dál do hor, proto jsme u poslední osvětlené chalupy zamířili do kopce a jeli mezi polem a loukami, kde světla ubylo a kolem byla jen mlha a tma. Městský člověk se cítí tím nečekaným kontrastem zaskočen. Kde by ho také mohl v osvětleném městě zažít. Poslední světýlka byla na smřčku pod okny před novostavbou, a pak nás zahalila tma a mlha. Splynuly dohromady v neproniknutelnou tmu, poněvadž světla auta stěží osvětlovala zasněženou cestu. Cesta nás vedla výš k tušenému temnému obzoru, ale i ten zmizel a my jsme jen hádali, kde končí země a kde začíná setmělé nebe.

Někde v půli kopce je odbočka k naší chalupě. Tu jsme jen odhadovali, poněvadž mlha uprostřed luk zhoustla a nebylo vidět víc, než na pět kroků před sebe. Vystoupili jsme z automobilu, jehož dálková světla vrhala paprsky, které marně krájela tmu. Po pár desítkách tápavých kroků se najednou z mlhy vyhoupla matná zář. Byla tlumená cáry mlhy, ale pohladila oči, které si pomalu přivýkaly na tmu. Ta vstřícná bludička nebylo nějaké náhodné osvětlení. Je to světlo na sloupě před chalupou naší sousedky. Ona je zapíná pravidel-

ně v létě, v zimě, na jaře i na podzim. V zimě již po čtvrté odpoledne, jen co se smrkne, v létě až po osmé večer.

To světýlko, které prořezávalo hustou mlhu, na nás zapůsobilo jako maják. Podobně jako strážci majáku přiváděli lodě do bezpečí přístavů, tak nám paní sousedka prokazuje službu, a nás přivede bez problémů k našemu obydlí.

Je strážcem světla v tom našem malém koutku světa. Když jsme si před pár lety na tomto opuštěném místě zvykali na samotu, na úžasné ticho, a na nejružnější zvuky, které nás lekaly, neboť i vrznutí dveří, okenic je v tom tichu podezřelé, jsem si těžko přivýkala. Uklidnila mne sousedka. „Nemosíte sa bát, tu vám žádné nebezpečí nehrozí.“ Často jsem se uprostřed noci probouzela a odhrnovala záclonu. Hledala jsem to světlo na sloupu, které mne uklidňovalo. Byla jsem jí v duchu vděčná, že svítí celou noc. Jeho sinavá přítomnost mi připomenula přítomnost sousedů a já jsem pokojně usnula. Dobře, že mezi námi žili lidé jako je naše sousedka. Byla dobrodincem, který nám nejen usnadňoval orientaci v tom našem malém údolí, osvětloval stráně i cestu, abychom nemuseli ve tmě tápat a klopýtat. Vážím si také všech jejích rad, které podělila po předcích i sama získala vlastní zkušeností a předávala je mně. **Doufám, že i v tomto nastávajícím roce budeme potkávat lidi, jako byla ona, kteří nám posvítí na našich cestách. A to nejen o svátcích vánočních. Světlem venkovním, které je dobré pro orientaci, ale i světlem vnitřním, které všem přináší radost v duši.**

Světýlka nejružnějších forem nám v této krajině ulehčují život. Lidé na samotách se podřizují nepsanému řádu a přísně dbají na to, co se naučili od svých rodičů a co jim přikazuje Bůh a příroda. Tento řád v sobě nesou jako světlo poznání a dbají, aby se z lidského společenství nic nevytratilo.

Alena Bartošíková

Starý Hrozenkov

Hodlal jsem ho v dnešním dni navštívit, ale s oklikou přes Mikulčín vrch. Ráno se dostavil na brodské nádraží s úmyslem nasednout do vyhládnutého autobusu.

Ke stanovišti č. 5 autokar „přikvačil“ ve žlutém hávu, což mě na úvod mé anabáze dost překvapilo.

Ještě více jsem byl pohledově zaskočen, když jsem spatřil místo řidiče řidičku, tuším tak ve středním věku.

Se silně potetovanými rukama, podotýkám.

Není divu, že jsem zaváhal. To že má být osoba, která v příští půlhodině bude odpovídat za mou bezpečnost?

Co když je to v civilu silniční pirátka?

Se vstupem do vozidla jsem tedy několik okamžiků váhal, ale nakonec přece jen tak učinil, co jiného mně ostatně zbývalo.

Zahlaholil jsem ještě ve dveřích: „Nový Dvůr, senior.“

Paní řidička se na mě podívala a pravila:

„Vy přece platit nemusíte, nad 75 roků se jezdí od 1. července zdarma.“ Já to sice věděl, ale přesto jsem i nadále důrazně platit chtěl, nejsem přece bezdomovec.

„Ne, platit nebudete a hotovo!“ zazněla její rázná odpověď. To jsou dneska lidé, na zájmy cestujících se nehledí, že ano. Tak jsem nezaplatil a šel si sednout.

Teprve pak mně došlo, že bych měl být vlastně uražen. To jsem opravdu podle vzhledu už tak starý?

Měl jsem tedy při jízdě o čem přemýšlet.

Na Mikulčáku jsem zprvu navštívil Chatu na Vyškovci, neboť jsem chtěl pozdravit svoji známou, mladou paní recepční, jménem Žaneta.

S předstihem jsem natrénoval její jméno, abych nezaměnil Žanetu se ženetkou, to by byl trapas.

Uviděl jsem ji sedět poblíž pultu s berlemi po stranách stolu. První slovo po mém pozdravu ale měla ona.

„Ráda Vás vidím,“ hlesla.

Tento její postřeh mě ponechal ledově klidným, neboť vím, jak jsou ženy pokrytecké. Pak jsem se ujal slova já.

„Co ty berle vedle Vás, paní Žaneto?“ zněla má otázka.

„Ále, zlomila jsem si kotník při hledání hub,“ dodala na vysvětlenou.

Aniž bych ji politoval, ihned jsem na ní začal vyzvídat, kde rostou. „No, snad si nemyslíte, že Vám to budu prozrazovat,“ stroze odvětila.

Zamračil jsem se, trochu drzá odpověď, ale budiž.

Pak se ještě prostorem neslo pár obligátních vět o chodu restaurace a poté už mě unášely mé končetiny dále.

Všeobecně se ví, že smůlu mají ti, kteří potkají Slavička, málokdy totiž pustí protějšky ke slovu.

Mou další obětí tak byl hlouček Slováků na kolech z Dubnice. Zasvětil jsem je do názvů kopců na obzoru, i když jsem si jimi zdaleka nebyl jist.

Po dalších stovkách metrů mě zase zkrížila cestu mladá dvojice, biochemička a knihovník z Mánesovy knihovny v Brně. Opět došlo k mému monologu o krásách přírody vůkol, nezapomněl jsem přirozeně ani na svou sebechválu.

Pak už si konečně krajina od mých výkladů odpočinula, scházela jsem známou stezkou kolem dvou nádherných památkových stromů a zvoničky do Vápenic, posléze Starého Hrozenkova.

Tam minil navštívit infocentrum, neboť mně její vedoucí, paní Renata Vaculíková, slíbila věnovat místní Zpravodaj, ve kterém mám článek o hmyzí exkurzi.

Jako naschvál pár minut před mým příchodem uzavřela působiště s tím, že spěchá na pracovní cestu.

Ale já ten Zpravodaj musel mít, a tak jsem postupně navštívil poštu, Jednotu, ale pořád bez úspěchu.

Ten se dostavil až na obecním úřadě za cca 40 Kč.

Ale to už jsem spěchal na stanoviště autobusu zpět do Brodu. Ve dveřích jsem chtěl řidiče vyzkoušet:

„Do brodského terminálu prosím – senior!“

„24 korun dostanu,“ zaznělo z úst postaršího řidiče.

Hbitě jsem vytáhl peněženku.

V duchu jsem se velice zaradoval.

Omládl jsem, omládl, a to pouze za 3 hodiny!

Ale asi si to budu muset ještě večer před zrcadlem ověřit.

Úplně tak, jak je to v tom filmu o Císařově pekaři. Budu asi muset jezdit z Hrozenka do Brodu častěji.

Tož takový to byl den přestárlého seniora.

Jaromír Slaviček

INZERCE

KAMENICTVÍ ANDRYSÍK

Rodinná firma s tradicí

volejte 733 551 777

VZORKOVÁ PRODEJNA :

UHERSKÝ BROD ul.26.DUBNA 1101 (u DRUŽBY)
OTEVŘENO : PO - PÁ 9.00 - 16.00

VEŠKERÉ KAMENICKÉ PRÁCE

- HROBY
- POMNÍKY
- KRYCÍ DESKY
- PÍSMO
- DOPLŇKY

VÝHODNÉ CENY POMNÍKŮ A KRYCÍCH DESEK
TERMÍN ZHOTOVENÍ DO DUŠÍČEK

www.kamenictvi-andrysik.cz
tel.: 733 551 777

MONTÁŽE OPRAVY A REVIZE ELEKTRICKÝCH ZAŘÍZENÍ

- Elektroinstalační práce
- Rekonstrukce a opravy stávajících rozvodů, elektroměrových a domovních rozvaděčů
- Revize elektrických zařízení
- Odborné poradenství

Kontakt – Patrik Zderčík

+420 737 450 051

patrikzdercik@gmail.com

CENÍK PLACENÉ INZERCE/REKLAMY:

- celá stránka A4 1000 Kč;
- 1/2 stránky A4 500 Kč;
- 1/4 stránky 250 Kč;
- řádková reklama bez obrázku či loga 100 Kč.

Maximální počet reklam od jednoho subjektu může být jen 2 stránky A4.

Kalendář plánovaných akcí od 1. 1. 2026 do Kopaničářských slavností Zpravodaj č. 2/2025

Datum akce	Název akce	Místo konání	Pořadatel
24. ledna 2026	60. výročí Kopaničárku	KD Starý Hrozenkov	DFS Kopaničárek
únor	Dětský karneval	KD Starý Hrozenkov	ZŠ a MŠ Starý Hrozenkov+ sportovně kulturní komise
28. listopadu 2025 – 15. února 2026 (kromě uzavírky hotelu 21. – 27. 12. a 2. – 15. 1. 2026)	Fotografická výstava Kopanice 2023 na Žitkové	Hotel Kopanice	IS Kopanice a Hotel Kopanice
14. února 2026	Krojový ples	Hotel Kopanice	Obec Žitková a Hotel Kopanice
21. února 2026	Hasičský ples	KD Starý Hrozenkov	SDH Starý Hrozenkov
únor – březen	Další kurzy pletení proutěných košíků	Kemp Starý Hrozenkov	IS Kopanice
jaro 2026	Retro party	KD Starý Hrozenkov	Sportovně-kulturní komise
jaro 2026	Zájezd do termálů	Slovensko	Sportovně-kulturní komise
14. února 2026	Fašjankové obchůzky	Starý Hrozenkov, Vápenice, Žitková	Obce Kopanic a místní soubory
květen	Vítání občánků	Obec Starý Hrozenkov	Obec Starý Hrozenkov+ sportovně kulturní komise
19. – 21. června 2026	Folklorika Fest	Přírodní amfiteátr Starý Hrozenkov	Nadační fond Folklorika
červen	Dětský den	Přírodní amfiteátr Starý Hrozenkov	
10. – 12. července 2026	Kopaničářské slavnosti	Přírodní amfiteátr Starý Hrozenkov	Obec Starý Hrozenkov, obec Drietoma, Klub kultury Uh. Hradiště, TNOS,

Uvádíme jen termíny akcí, které se do uzavěrky tohoto čísla podařilo zjistit.

Zpravodaj Moravských Kopanic č. 2/2025

Periodický tisk územního samosprávného celku.

Vydáno 15. prosince 2025 ve Starém Hrozenkově

Vychází dvakrát ročně (v létě/na konci roku)

Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 24471

Vydavatel: Obec Starý Hrozenkov, 687 74 Starý Hrozenkov 3

IČO: 00291331

Redakce velmi děkuje všem, kteří připravili zajímavé články, poslali fotografie, zajistili krásnou grafiku i tisk či jakkoliv jinak pomohli s přípravou Zpravodaje. Velmi si toho vážíme. Otištěné názory a stanoviska nemusejí vždy odrážet názor redakce. Redakce si vyhrazuje právo pro úpravu a krácení článků, aniž by došlo ke změně jejich smyslu a významu.

Distribuční místa Zpravodaje:

Obecní úřady Starý Hrozenkov, Vápenice, Žitková; Informační středisko ve Starém Hrozenkově, COOP Starý Hrozenkov, Muzeum Bojkovska v Bojkovicích, Potraviny Bala Starý Hrozenkov

Redakční rada: Jan Janků, Renata Vaculíková, Michal Šišovský, Bohumila Zigová, Jaroslav Bártek, Nikola Gabrhelová, Lenka Hermannová

Adresa pro zasílání příspěvků do Zpravodaje: iskopanice@iskopanice.cz, UZÁVĚRKA PRO DALŠÍ ČÍSLO JE 10. ČERVNA 2026

Grafická úprava: www.tiskdo1000.cz

Foto na titulní straně: Renata Vaculíková

Jazykové úpravy: Uvítáme dobrovolníky

Tisk: Tisk Pětka s.r.o., provozovatel internetové tiskárny www.tiskdo1000.cz

V elektronické podobě bude se zpožděním zpravodaj dostupný na webu obce Starý Hrozenkov www.staryhrozenkov.cz

Za věcnou správnost odpovídají autoři článků.

Přílohou tohoto Zpravodaje je také unikátní mapa okolí Starého Hrozenkova z roku 1676 z Národního archivu.